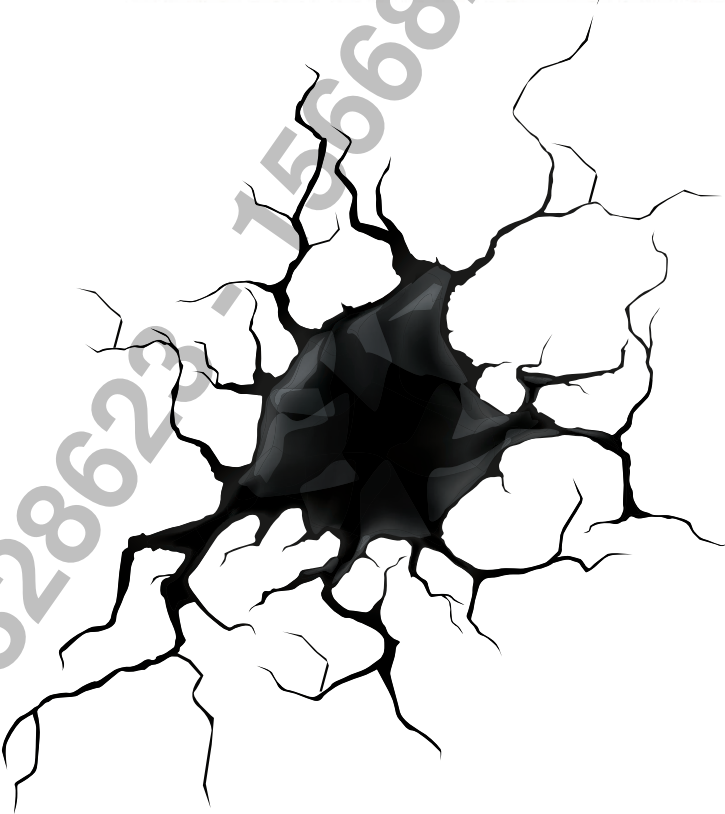

KAHRAMANMARAŞ
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

DEPREM HATIRALARI

ÖNSÖZ

6 Şubat 2023 tarihli Kahramanmaraş merkezli depremlerinden fiziki olarak 11 ilimiz gerçekte de tüm Türkiye etkilenmiştir. Deprem sonrasında millet olarak dünyada örneğine az rastlanır bir devlet millet dayanışması yaşanmış ve büyük bir örneklik teşkil etmiştir. Şehirlerimiz hem yapısal olarak büyük yıkımlar yaşamış hem de ülkemiz ekonomik olarak ciddi bir yük altına girmiştir. Tüm bu olumsuzlardan daha önemlisi 55 bine yakın insanımız hayatını kaybetmiş, birçok insanımız uzuv kaybı yaşamış ve çok sayıda evladımız anne ya da babasını veya her ikisini birlikte kaybederek öksüz-yetim kalmıştır. Toplum psikolojik olarak büyük bir baskı altında kalmış ancak devletimizin ve milletimizin göstermiş olduğu güçlü irade ile güçlüklerin üstesinden gelmeyi başarmıştır.

Deprem sonrasında örnek dayanışma ve yardımlaşma örneği olacak nice hikâyeler yaşanmıştır. Aslında yıllardır yitiğimiz diye aradığımız dayanışma, yardımlaşma, diğergamlık, duygudaşlık gibi kavramları bu dönemde bizzat somut olarak yaşadık. Bu duyguları aslında kaybetmemişiz ne var ki bu duygular üstü küllenmiş vaziyette bir köşede bekliyormuş da bir farkında değiliz. Bu hikâyelerin başkahramanları bazen bir anne bazen bir yardım gönüllüsü bazen bir çocuk olmuştur. Yaşanan hikâyelerin bir kısmı enkaz altında, bir kısmı ihtiyaç sahibi insanlara yapılan yardımlar sürecinde, bir kısmı depremde olmuş fakat başka şehirlerde kadirşinas insanımızın desteğini görmüş yerleşim yerlerinde yaşanmıştır. Depremle ilgili yaşanan ve anlatılan her şey gerçektir diyebiliriz. Hatta bu hikâyelerde anlatılanlar eksik olabilir fakat anlatılanların fazlası vardır diyemeyiz. Çünkü gerçeküstü yaşanmış onlarca hikâye vardır.

Aslında her ne kadar depremin merkezi Kahramanmaraş olup 11 ilimiz çok fazla etkilenmiş olsa da gerçekte tüm Türkiye etkilenmiştir. Bunun için bu doğal felaket insanlar tarafından sadece bir deprem olarak görülmemiş “Asrın Felaketi” olarak nitelendirilmiştir.

Bu kapsamda depremde insanımızın yaşamış olduğu güçlü dayanışmayı ve deprem döneminde yaşanmış ve unutulmasını istemediğimiz olayları bizzat kahramanlarının ağzından geleceğe taşımak için 2023-2024 eğitim öğretim yılında Kahramanmaraş İl Millî Eğitim Müdürlüğü olarak “Sesimi Duyan Var Mı?” projesi ile tüm il genelinde öğrenci, öğretmen ve vatandaşlarımızın hikâyelerini derleme çalışması yaptık. Önümüzde duran bu eser kahramanlarımız gerçek hikâyeleridir. Çoğu acı veren bu hikâyeleri ibretle okuyacağınızı ümit ediyoruz.

Depremde hayatını kaybetmiş deprem şehitlerimize sonsuz rahmet, geride kalan acılı yakınlarına sabır, sağlığına kavuşmak için tedavi gören bütün vatandaşlarımıza acil şifalar diliyoruz.

İÇİNDEKİLER

Bir Doğum Günü Sabahı	4
Bitmesin Güzel Rüyalar	8
Asrın Felâketi	11
Memleketimin Küçük Kıyameti	12
Deprem Anım	14
Hayatımın Fay Hattı	16
Zil Çaldı	19
Yarım Kalan Sözler Silinmeyen İzler.....	21
Karlı Gece	22
Deprem Anısı.....	24
6 Şubat Kıyameti.....	26
Acı Gün	28
Deprem Zamanı	29
6 Şubat Depremi.....	30
Korku ile Umudun Birbirine Karıştığı Gece	32
Vazgeçiş	34
Her Şey Bir Rüya Olsaydı	35
Kıyametin İçinden	37
Gönül Feneri	39
Öğretmenevinde Son Okuma!	43
Yer Yerinden Oynadı!.....	46
Zil Çaldı	48
Kara Gözlü Güzel Çocuk.....	50
Maraşa Ağıt.....	52
Vakitsiz	53
O Gece!	54
Elbistan'a Ağıt.....	55
Ah Elbistan!	56

BİR DOĞUM GÜNÜ SABAHI

Bugün benim doğum günündü. Eşim ve çocuğumuzla birlikte bir yaşı daha geride bırakmıştım. Ama bir yaşı geride bırakmak beni hiç üzmemişti çünkü bu sene canım oğlum bize katılmıştı. Gözümünden sakındığım eşim yanımdaydı. Bütün ömrüm böyle geçebilirdi, benim bir şikâyetim yoktu. Hayatımın en mutlu günleriydi zaten. 4 Şubat 2023 sabahı eşimin sürprizi ile uyandım. Çok ama çok mutlu olmuştum. Zaten 8 Şubat da onun doğum günüydü. Ben de ona sürprizler hazırlamıştım. Fakat plan yapmamalıymış insanoğlu, bunu çok acı bir şekilde öğrendim. Doğum günümü güzel şekilde kutladık.

Anneler yarıyıl tatili gelince İstanbul'daki ablamın yanına tatil için gitmişlerdi. 5 Şubat'ta döneceklerdi. Çünkü ben okuldayken oğluma annem bakıyordu. Pazar günü uçakla Kahramanmaraş'a gelmeleri gerekiyordu. Zaten biletlerini de almışlardı. Akşama doğru annemi aradım uçuşlar iptal olmuş hava şartlarından dolayı. Şimdi ne yapacaktım, nasıl olacaktı, oğlumu kime bırakacaktım. Bunları düşünürken "Yarın okullar tatil." dedi eşim. Sevindim, çünkü yarın anneler yetişebilirdi belki. Ayrıca yarın hava sıcaklığı düşecekmiş ve Kahramanmaraş çok soğuk olacakmış. Hava soğuk çok soğuk olacakmış ama biz evimizde olacaktık, sıcacık evimizde....

6 Şubat gecesi karanlık kıyamet gecesi desem daha doğru olur sanki. Yattık harabeye dönen eşime mezar olan Ebrar Sitesi'ndeki evimizde. Oğlumu hemen yan odadaki beşiğine yatırmıştım. Gece saat 4.17 olduğunda eşimin sesiyle ve yatağın sallanmasıyla gözümü açtım. Deprem oluyordu. Oğlum yanımda değildi koşup onu almalıydım. Daha yaktan kalkamadan oğlumun yanına gidemedim o ev, o dünya başıma yıkıldı. Her yeri bir toz bulutu kapladı. Karanlık gece daha da kararmıştı. Evimiz başımıza yıkılmıştı. Eşime seslendim yaşıyordu. Oğlum da yaşıyordu çünkü çığlıklarını duyuyordum. Eşime seslendim "Oğlumuz ağlıyor ne yapacağız?" "Bilmiyorum?" diyebildi ama sesi oldukça kötüydü. Bir daha aynı şeyi tekrarladım yine aynı cevaba aldım. Oğlum susmuyordu ağlıyordu ben hiçbir şey yapamıyordum.

Enkazdan sesler geliyordu. "Biz üç kardeşiz bizi kurtarın." diyen bir çocuğun sesini duyuyordum.

Depremün üstünden kaç saat geçti bilmiyorum? Kaç saattir enkazın altındaydım onu da bilmiyorum. Komşumun sesini duydum. "Bana yardım edin." diyordu.

Komşum Elif benim üst kat komşum. Üç kız çocuğu vardı. Eşi kendi çabasıyla çıkmış enkazdan yardım bulmaya gitmiş kendinin ise sadece ayakları enkaz altında kalmış çocuklarının üçü de enkaz altında kalmış. O sırada oradan geçen üç kişi ona yardım etmiş o da kurtulmuş, çok da yara almamış. Bir köşeye geçmek yerine enkazı kaldırıp birilerini kurtarma derdine girerek bağıryordu;

"Sesimi duyan var mı?"

Sesimi duyurmaya çalıştım, bağırdım beni duymuştu. Sesimi duyurabilmiştim.

Ama eşimin sesini artık ben bile duymuyordum. Oğlum ağlıyordu hala.

Komşum Elif Sadece iki kere karşılaştığım cesur kadın. Minyon ufak tefek bir kadın olan Elif o kocaman yüreği ile bana yardıma koştu. Elleri ve çıplak ayaklarıyla olduğum yere koştu. Elleriyle kazarak beni bulmaya çalışıyordu. Hızlı bir şekilde yağın yağmura aldırış etmeden gecenin karanlığına bakmadan kazıyordu. Beni bulmaya çalışıyordu. Sonunda benim üstümdeki molozları kaldırabilmişti. Çıkmıştım ama sağ kolum kolonun altında kalmıştı. Uğraştı kaldıramadı. Zorladı, çabaladı, olmuyordu, kolum hayatımıza karabasan gibi çöken o kolonun altından çıkmıyordu. Ben hiçbir şey yapamıyordum. Etrafına baktı oradan geçmekte olan iki adamdan yardım istedi, geldiler hep birlikte yardım için uğraştılar. Sonunda o kolon kalktı ama ben kolumu kaldıramıyordum. Sanki kolum yoktu hiçbir şey hissetmiyordum. Sanki sağ kolum yoktu artık. Zaten ben kimdim, neydim, ne yaşadım bilmiyordum. Enkazdan kurtulduğum için sevinmeli miydim? Yoksa enkazın altında bıraktıklarım için dövünmeli miydim? Ne hissetmeliydim ya da ne hissetmem gerekiyordu. Bilmiyordum kısacası hiçbir şey bilmiyordum.

Saçım başım dağınık, kafam yarılmış ve o yarıktan yüzüme doğru akan kanlar depremle başlayan ve hiç durmayan bir yağmur. Elif'e: "Oğlum enkaz altında." diyebilirdim. "Elif battaniyesini ucunu gördü çekti, çekti çıkaramadı.

Elif oradan oraya koşup birilerine yardım etmeye çalışıyordu. Enkazın çevresinde koşup durmadan dinlenmeden birilerine yardım etmeye çalışıyordu. Ayakları yalındı, artık taşların cam parçalarının batması canını acıtıyordu. Yandaki parka koştu orada bulunanlardan terlik istedi. Ama herkes şok olmuş, anlamsız bir şekilde ona bakıyordu, sanırım Elif'in dediğini o an kimse algılamıyordu. Çaresiz yalın ayak döndü yine enkazın başına, çocuklarını arıyordu ama bulamıyordu. Hangi taş parçasının altında kalmışlardı. Neredeler, nasıl kurtarırım onların derdindeydi. Yalın ayak artık yürüyemez duruma da gelmişti.

Artık hava biraz aydınlanmaya başlamıştı. Üşüyordum, depremin yapamadığını soğuk yapacaktı. Soğuktan ölecektik. Orada bulunan birkaç kişi durumumu fark etti. Ne yapalım diye düşündüler. Orada bir araba vardı bu saate kadar gelip alan olmadıysa sahibi enkaz altında olabilirdi. Camı kırarak arabayı açtılar ve beni arabaya bindirdiler en azından dışarıya kadar soğuk değildir. Yorgunluktan bitkin düşen Elif de yanıma oturmuştu. O üç evladından haber beklerken ben de oğlum ve eşimi düşünüyordum.

Uzun süre bekledik, zaten şu andan itibaren bir saniye bile bir yıldız benim için. Artık bilincim gelip gitmeye başladı. Kafamdaki yarık, soğuk, enkaz altındaki zaman, her şey bilincimin gitmesine neden oluyordu. Bir an bilincim geldi, iki kişiyi kucaklarında bir çocukla giderken gördüm. Battaniye oğlumun Muaz'ımın battaniyesiydi. O gece ben üzerini onunla örtmüştüm, üşümesin diye. Arkalarından "Durun, o benim oğlum, benim oğlum." diye bağıryordum. Bunu bilinçsizce yapmıştım. Adamlar durdular, oğlum enkazdan çıkarıp hastaneye götürüyorlarmış. Oğlum çıkmıştı enkazdan onu görünce hıçkırarak ağlamaya başladım. Minik kalbi bu kadar korkuya nasıl dayanacaktı.

Ben bile dayanmakta güçlük çekiyordum.

Bugün düşünüyorum ya o an bilincim yerinde olmasaydı ben şu an tek dayanağım olan oğlumu bulamasaıydım kaybetseydim. Şükürler olsun ki şimdi o var yanımda bu da benim tek tesellim. Muaz çok korkmuştu bu yaşananlardan benim kucağıma gelmek istedi tabi, ben de onu kucağıma alıp sarılmak istedim. Ama sağ kolum kalkmıyordu. Israrla kolumu kaldırmak istedim olmadı. Beni kurtaran koca yürekli kadın Elif hemen oğlumu kucağına alarak bana yardımcı oldu. Hiçbir yerinde bir şey yoktu. Allah'ım korumuştı oğlumu.

Bir şeyler yapmalıydım ama ne yapabilirdim? Yaralı bir anne ve çocuğı ortada kalmıştık. Orada olan birinden telefon isteyerek İstanbul'da olan annemi aradım. Numarası ezberimdeydi. O kafayla yine de hatırlayabildim. Kurtulduğumu söyledim. Annem orada beklememi, teyzemlerin oraya geleceğini söyledi. Komşum Elif yorgun, bitkin bekliyor yerinde de duramıyordu. Çocukları enkaz altındaydı, nasıl rahat edecek ki zaten. Diyordu ki "Allah'ım biri kurtulsun bari..." Elif böyle dua ederken küçük ortanca çıkarıldı, yaşamıyordu. Büyük kızını da çıkarıldı, o da yaşamıyordu. En sonunda küçük kızını çıkarıldı o yaşıyordu. Acaba o an canının yanmasıyla ettiği dua mı kabul olmuştu bilinmez ama Elif'in sadece bir çocuğı kurtulmuştu. 4-5 yaşlarında olan kızını onunda parmağının biri kopmuştu. Elif'e destek olmak istedim ama destek olacak durumda değildim.

Zaman ilerledikçe durumum iyiye gitmiyordu. Artık gücüm de tükenmişti. Hastaneye gitmem gerekiyordu. Yoldan geçen bir arabayı durdurdular ve beni hastane için gönderdiler. Ebrar sitesinden Megapark Hastanesine gitmek normal zamanda 5 dk. sürer ama o gün bir saat sürdü. Gittik hastaneye orada da durum kötü çünkü hastane de hasar almış, boşaltılıyor. Yıkılmak üzere. Yaralı olduğum için beni oradaki bir sedyeye aldılar, o sıra teyzemler geldi. Artık yanımda bir yakınım vardı oğlumu kucağında tutup kaybetmeyecek biri vardı. Ambulansı beklemeden beni alıp KSU Tıp fakültesine götürmek istediler ama her şey üst üste gelirmiş ya, yolda arabanın lastiğı patladı onu bir şekilde hallettiler ve fakülte hastanesine geldik. Her adımda bir yaralı vardı. Gelen doktorlar başıma pansuman yapıp gönderdiler kolumun ise artık düzelmeyeceğini söylediler.

Şimdi nereye gidecektim? Başıma yıkılan evime mi yoksa yıkılan annemlerin evine mi? Gidecek bir yerimiz kalmamıştı. Köyde bir tanıdık bizi misafir edecekmiş. Onun evine gittik. Bizi üç gün misafir ettiler. Artık kolumu hissetmiyordum acilen tedavi edilmesi gerekiyordu yoksa kolumu da kaybedecektim.

İstanbul da kalan ablamın yanına gitmeye karar verdik Havaalanına gidecek kadar benzinimiz kalmamıştı. Bulamıyorduk da bir gün sonra benzin bulabildik. İstanbul'a gittim. Her gün soruyordum eşimde haber yoktu. İstanbul'da tedaviye başladılar. Doktorlar kolumun kesilebileceğini söylediler çünkü çok hasar almış ve müdahale gecikmiş. Enkazdan tam zamanında çıkmışım ama tedavi için biraz geç kalınmış. Önce bir ilaç

tedavisi deneyelim denildi işe yaramazsa her şeyim gibi kolumu da kaybedecektim. En azından iyileşme umudu vardı. İyileşti de kolum tabi eskisi gibi değil ama şükürler olsun ki onu kaybetmedim. Ama oğlumu kucağıma bile alamıyorum işte beni asıl üzen de bu.

Düşündüm de peki ya depremden bu yana kaybettiklerim. İlacın iyi edemeyeceği yaralarım ne olacaktı? Yüreğimin kaybettikleri, insanlara olan inancımın yok oluşu o karanlık gecede yalnız kalışım...

8 şubat günü eşimin doğum günüydü. Planlar yaptığım o gün. Eşim, doğum gününde beraber kutlamayı hayal ettiğim günde yani bir doğum günü sabahında enkazdan çıkarılmış ve memleketi olan Andırın' da defnedilmiş. Bana söylememişler son bir kez görmeme engel olmuşlar. Hastalığında dayanamadığım, gözümünden sakındığım eşimin cenazesine bile gidemedim.

6 Şubat küçük kıyamet mi demeliyim ya da hayatımıza doğan kara gün mü? Allah bir daha kimseye böyle bir acı böyle bir gün yaşatmasın.

Fatma Gamze AKSU
Sefa AZİZOĞLU
Sümer Ortaokulu

BİTMESİN GÜZEL RÜYALAR

Rüyadasın, güzellikler içinde bir huzur hissediyorsun. İçin kıpır kıpır, kırlarda koşar gibi, sevdiklerinle bir aradasın. Küçüklüğüne dönmüşün, annenin o merhamet dolu şefkatli kucağındasın, seviyor seni, saçlarını okşuyor, öpüyor, kokluyor. Özlemişsin ana kucağını; rüyanın bitmesini istemiyorcasına ana kokusunu içene çekiyorsun. Anne kıyamıyor yavrusuna, yanındaki beşiğine koyuyor, beşiğin içinde yavrusuna bakıyor, gözlerini ayırmak istemiyor ondan, beşik sallanıyor yavaşça. Halâ uykudasın, uyanmak istemiyorsun... Ama bir şeyler seni sanki uyandırmak istiyor. Beşiğin sarsıntısı artmaya başlıyor...

-(Anneee, babaaaaa!)

Nerden geliyordu bu ses, uyanmak istemiyorsun; beşiğin sarsıntısı hala artmaya devam ediyor.

-Annneeee, depreeeeeeeem!

...

Yaşananlar kimi için acı, kimi için bir hüznün kimi için de mutsuz bir sondu...

Duygulara yerleşen ama dillere gelmeyen hikâyeler yaşattı bize...

Biz bunu bir hikâye olarak mı yoksa bir rüya mı olarak anlatacağız nesillere; çünkü buna bir anı diyemeyiz.

Anılarda çiçekler var, ağaçlar var, yemyeşil bir doğa var, bir sevgi var, bir tebessüm var, Ama bu yaşananlar bir anı değil yaşayanların ömrünce unutamayacağı bir acı...

Acı içinde tarifi mümkün olmayan hisler, yazmaya çalışıyorum; yazamıyorum, çünkü duygular hisleri taşır, bunu hiçbir zaman hissettiremeyiz ki...

Televizyonda, sosyal medyada gördüğümüz olayları, bir ekmek için sıraya girmeleri, yavrusunu soğuktan korumak için çırpınan ananın telaşını, dünyanın en masum gözlerine yansıyan hüznüleri gördük biz.

Peki, daha neler yaşandı...

Depremın 4. günü kuyumcu ustası arkadaşım Ahmet'le Avşar kampüsünde yüzlerce insan gibi kuyruktayız.

Kimseyi tanımıyoruz, kimse de bizi,

Ama herkes aynı, herkeste biçare sûretler.

Hava soğuk, yağmur çiseliyor yüzlere bir nem olmaya çalışır gibi.

Ve sessizlik, yüzlerce insan var; ama bir sessizlik ki kimse yok dercesine!

Sadece ikimizde vardı muhabbet, o da kısık sesle!

Umarız kimse gürültümüzden rahatsız olmasın düşüncesi var gibiydi ikimizde!

Sanki kimse de oralı değil gibiydi, herkesin yüzünde bir efsun bir masumiyet ve yalnızlık!

-Bizim kuyumcular çarşısı da yıkılmış, dedi Ahmet.

“yıkılmış” kelimesi pür dikkatlerini çekti, yanımızda olup da, zihin olarak bizden uzak

olanların...

-Başka bir haber var mı? dedim. Maksat muhabbetti, kafa dağılsındı uzaklara...

-Bir ustam var, dedi Ahmet, çok zengin...

Zenginliğin fakirliğin çok da önemli olmadığı bir ortamdı sanki,

Kimse o an bu haberleri duymak istemezdi.

-eee ede noldu şimdi? dedim, merak ediyor insan o kadar emek verip, bir kıyamet seni senden alırcasına...

- Ustamın adı İ.K, dedi, tonlarca altını vardı atölyesinde, yağma edilmiş, kendi şuan enkaz altında, durumu belli değil...

-Yazık, dedim, Rabbim yardımcısı olsun...

Dedim; fakat yüzlerce insan vardı orada kimse kimseyi tanıımıyordu, çok da sessizdik hâlbuki!

Rahatsız etmek istememiştik kimseyi.

Yanımızda genç bir bayan, gözleri ağlamaktan şişmiş, saçlar dağınık, elleri üşümüş belliydi, sıcak nefes veriyordu, sobada ısıtır gibiydi elini. Tanımıyorduk kimseyi bide o bayanı, evden aynı bizler gibi kaçarak çıkmış. Getirilen yardım malzemeleri var gibiydi üzerinde, ama sesiyle bizim de dikkatimizi çekti.

-abi, dedi; abi (duraksadı). Gözler yaşlandı bir anda. Ahmet'e baktım, tanıyor mu diye, hafif bir başını salladı, tanımiyorum, der gibi.

Devam etti genç kadın.

-(sesi titreyerek) abi o benim babaam.

Donduk, zaten üşüyorduk, son kelime bizi daha da titretti.

-Rabbim ne kadar büyük abi, dedi (hem de çok büyük...)

-Dün tonlarca altın sahibiydik, bugün...

-Bir kuru ekmek alabilmek için bak biz de kuyruktayız!

...

Bunu yaşadık, gördük, bir mucize miydi? Bilemeyiz, ama bir yaşanmışlık bir gerçeklikti bizim için. Biz yaşadık bunları, bilmeyenler hep bir esinti zannetti, ama değildi. Çok acılar geçiyor insanın içinden; ama kelimeler yetmiyor bu yaşananlara...

...

Biz On Gardaşız,

Adanaydı birimizin adı, yağız, delikanlı; soyu yiğit soylu,

Yamandı diğeri; adından belli değil mi? Yaman mı yaman, içi kor gibi yanan,

Antep suskundu; gazidir, rafıktı gardaşlarına,

Diyar-ı bekir'di en cömertleri; bir kuş yüreği bir de alev gibi yanan ateşi vardı,

Hatay'ı güzellikte kiskanırlardı; belli etmezdi hiçbiri,

Maraş'tı en delileri, kahramandı yiğidin asil kanı,

Malatya masumdu; güzel bakışları, kızların sol yanı,

Kilisim sessizdir; ama iyi çalışırdı hep aklı,

Osmaniye kibardı; severdi herkes, üzmezdi yoldaşını,

Urfa cesurdu; nam saldı, şanlı, sesiyle gönüllere daldı.
Biz on gardaşız on,
Onumuz birdir,
Birimiz on,
Biz biriz bir,
Bir düşer,
On kalkarız,
Güneş gibiyiz,
Birlikte yeniden doğarız.

(10.06.2023)
Haydar TEKİŞ
Şehit Yusuf Çavuş İlkokulu

ASRIN FELÂKETİ

O gün her şeyden habersiz yatağa girmiştim. Nerden bilecektim ki milyonlarca insanın ağlayacağını! Saat 04.17'de ilk felâket gerçekleşti. Biz ilk önce rüzgâr sanmıştık ama daha sonra anladık ki deprem oluyor. Ne hissettiğimizi bilmezken öylece sallandık. Korku ile yatağımdan indim ve annemin yanına gittim. Koridorda toplandık. Telaşa giysilerimizi giyip aşağı indik. Herkes dışarıdaydı. Onlar da korku içindeydiler. Erkekler kapının önünde ateş yaktı kadınlar ve çocuklar ise arabaların içine binmişlerdi. O zamanlar diğer akrabalarımızdan haber alamıyorduk. Hatlar kesilmişti. Bu bizi daha da endişelendiriyordu. Güneş aydınlanmaya doğru korkumuz biraz daha yatışmıştı. Eve girmeye karar verdik. Önce kahvaltımızı yapıp haberleri izledik. Gecedен kalan uykusuzluğum vardı, biraz uyudum.

Saat 13.24'te ikinci felâket yaşandı. Bu öncekinden daha şiddetli ve korkunçtu. Evdeki borular devrilmişti. Yine alelacele aşağı indik. Herkes aşağıda çığlık çığlığa bağıyordu, yakınlarına ulaşmak istiyordu. Hava buz gibiydi. Hem korku hem de soğğun verdiği titreme ile zangır zangır titriyordum. Kıyamet mi koptu aman Allah'ım! Nedir bu felâket? Arabaya bindik ama ben ve kardeşlerim ağlıyorduk. Bir müddet arabanın içinde beledik. Artık eve girme imkânımız yoktu. Ev hem hasar almış hem de içimizdeki korku bize evi cazip kılmıyordu. Çadır en güvenliyi şü an. Babamlar brandadan çadır kurdu. 30-40 kişi o küçücük çadırın içinde saatlerce kaldık. Annem hasarlı evimize girip bize kıyafetler getirdi. O gün hiçbir şey yiyip içmedik. Canımız hiçbir şey istemiyordu. Zaten aklımıza da gelmiyordu. Bu şekilde çadırda üç gün durduk. Daha sonra dayımlarla birlikte İstanbul'a gittik ama aklımız hâlâ Elbistan'daydı. Çünkü orada babam, babaannem ve ablam vardı. Bir yandan kurtulduğumuz için seviniyor bir yandan orada kalan diğer insanlar için üzülyorduk.

İstanbul'da sekiz gün kaldık. Ardından Antalya'ya geçtik. Bu sefer babam, babaannem ve ablamlarda oraya gelecekti. Bu yüzden mutluydum. Antalya'da bir ay kaldık, yeniden Elbistan'a dönmeye karar verdik. Hepimiz korku ve sevinç içindeydik. Elbistan'a gelince yine çadırda kaldık ama bu sefer daha az kişi idik. Dokuz kişi... Artık artçı depremler yavaş yavaş azalıyordu. Evimiz hasarlıydı ama fazla bir hasar yoktu. Babam eve girmenin daha iyi olacağını söylemişti. Birkaç gün çadırda kalıp evimize girmeye karar verdik. Önceleri korku içinde kalıyorduk. En küçük bir ses, uğultu veya sarsıntı bizde büyük bir korku ve telaş uyandırıyor. Bu duruma zamanla alıştık. Artık kulağımız bir uğultuyu, sesi işitmeye çalışmıyor. Bedenimiz sarsıntıyı hissetmeye çabalamıyordu. Kısacası alışmıştık.

Deprem'in üzerinden şü an dokuz ay geçti. Ben ve kardeşlerim mutluyuz, yine eğlenip yine gülüyoruz. Okullarımıza gidiyoruz. Arkadaşlarımızla oynayıp sohbet ediyoruz ama bir yanımda hep ezik hep kırık. Aklımıza o günler geldiğinde tüm gülcüklerimiz kayboluyor. Binlerce canımızı verdik. Benim yakınlarımdan çok şükür bir kayıp olmadı ama bazı arkadaşlarımı kaybettim. Canım hemşehrilerimi ve güzelim Elbistan'ımı kaybettim.

İkranur TESBİ

Öğrenci

Elbistan Abdurrahim Karakoç Ortaokulu

MEMLEKETİMİN KÜÇÜK KIYAMETİ

Merhaba,

Ben Hiranur DAŞ. 7. Sınıf öğrencisiyim. Sizlerle deprem anımı paylaşmak istiyorum.

Sabah 04.17 'de başlayan sesle ve sarsıntı ile uyandım. Ne olduğunun farkında bile değildim. Beni uyandıran ses ve sallantı idi. Hemen kalktım annemin yanına gittim. Masanın kenarına sığınıp sarsıntının geçmesini korku ile bekledik. Aslında o gece çok gülüp eğlenmiştik ama bu deprem tüm sevincimizi yerle bir etti. Sallantı geçmişti hemen montlarımızı giyip acele bir şekilde merdivenlerden indik. Dışarı çok soğuktu ve herkes aşağıdaydı. Arabalar çalışıyor ışıkları yanıyordu. Herkes korku içindeydi ve ellerinde telefonlar vardı. Sanırım akrabalarına ulaşmaya çalışıyorlardı. Hava aydınlanana kadar komşumuzun ekme yaptığı tandırda kaldık. Sabah olunca herkes evlerine girmeye başladı. Biz de evimize girdik. Ben biraz daha uyudum. Biraz uyuduktan sonra kalkıp annemle evi topladık. Kahvaltımızı yaparken komşumuz da geldi, sohbet ettik. Haberlere baktık. Durum içler acısıydı, çok üzüldük. Öğle vakti yaklaşmıştı. Annem namaz kılmak için abdest almıştı. Tam o esnada ikinci bir sarsıntı ile karşılaştık. Bu sarsıntı hem daha şiddetli hem de daha sesli idi. Ayakta durmak oldukça zordu. Beni bir o tarafa bir bu tarafa çarpıyordu. Ağlamaya başladım. Annem koridorda biz ise oturma odasındaydık. Hemen kapıya yöneldik, kapı açılmadı. Korkularımız, bağışmalarımız daha da arttı. Sallantı bitmek bilmiyordu. Eydeki tüm bardaklar, tabaklar yere dökülmüştü. Onların çıkardığı sesler bizi daha da panikletiyor bir an önce dışarı çıkmak istiyorduk. Çok şükür sallantı geçti, kapıyı zorla açtık aşağı indik. Benim üzerimde incecik bir giysi vardı. Üzerime kalın bir şey alamamıştım ve donuyordum resmen. Dışarı buz gibiydi. Titremeye başladım. Annem bana kalın giysiler almak için eve girecekti ki yine sarsıntı oldu. Biraz daha bekledi ve acele bir şekilde eve girip kıyafetler getirdi.

Mahallede âdeta çığlıklar vardı. Annem beni komşumuzun arabasına bıraktı. İçerisi sıcaaktı. Yanımda diğerk çocuklar da vardı. Depremde yaşadıklarımızı anlattık birbirimize. Artık akşam oluyordu. Annem gelip beni aldı. Komşumuzun odunluğunda soba yakıp oturduk. Hava karanlık ve soğuktu sadece sobanın ateş ortalığı aydınlatıyordu. Elektrikler yoktu, telefonlar çekmiyordu, internet yoktu. Tam bir yokluk içindeydik. Aniden bir deprem daha oldu, hemen arabalara sığındık. Korkumuz hiç bitmiyordu. Allah'a dualar ediyorduk hep bir ağızdan. Nefesim daralıyordu artık. Dışarı çıktık yolda yürümeye başladık. Artık midem bulanmaya başlamıştı. Sürekli istifra ediyordum. Annem beni komşumuzun arabasında biraz yatırdı. Biraz uyumuşum. Uyandığımda her kafadan bir ses geliyordu. Birisi: " Sel geliyormuş, Elbistan'ı sel basacakmış." diyordu. Bu söylentiler bizi daha da korkutmuştu. İlçedeki hastaneye gitmeye karar verdik. Komşumuzun arabasıyla hastaneye gittik. Ora daha güvenli ve sıcaktı. Hastane çok kalabalıktı. Bazen arabada oturuyor bazen dışarı çıkıyordum. Zaman geçmek bilmiyordu. Saatlerce midemize ne bir damla su ne de bir lokma girmişti. Gerçi aç değildik veya öyle hissediyorduk korkudan. Geceyi arabada geçirdik. Sabah olunca tekrar evimizin oraya gittik. Annemle eve girdik. Annem hemen sobayı yaktı. Babam şehir dışında çalışıyordu ancak

şimdi gelebilmişti. Annem yemek hazırladı amcamlar da bize gelmişti. Suyumuz kesilm-işti. Su almak için annem, babam ve ben burada “Köm” denilen yere gidip kovalarımızı doldurduk. Artık hava kararmaya başlıyordu. Annem evden battaniye ve yastık indirdi aşağıya. Geceyi komşumuzun ekmek yaptığı tandırda geçirdik. Birkaç kişi dışında kimse uyumamıştı. Küçükük alanda 25-30 kişi vardı. Bir sarsıntı olunca hepimiz birbirimize gırıyorduk. Kaçacak alan kalmamıştı çünkü.

Dışarıda kalmak artık daha yorucu ve eziyetli hâle gelmişti. Dışarısı he soğuk hem de kalacak yer konusunda sıkıntılar vardı. Eve girmemiz gerekiyordu. Babam bizi cesaret-lendirdi evimize girdik. Girer girmez yaptığım ilk iş telefonuma bakmak oldu. En yakın arkadaşımın enkaz altında kalıp vefat ettiğini öğrendim. Dünya başıma yıkıldı. Donup kaldım öylece. Telefon düştü elimden. Annem yanıma geldi, ne olduğunu sordu. “Anne Eylül ölmüş.” dedim. beni teselli etmeye çalıştı. Ağlıyordum.

Evde fazla kalmadık. Ben korkuyordum. Tekrar aşağı indik. Annem, hastaneye biraz yardım almak için gitti. Elinde birkaç eşya ile mahalleye döndü. Hava yine kararmaya başlıyordu. Biz yine komşumuzun odunluğuna gittik. Orada saat 02.00’ye kadar dur-duk. Annem ben ve komşumuz uyumamıştı. Herkes arabalarına gidiyordu. Bizim de eve girmekten başka çaremiz yoktu. Çaresizce evimize girdik. O geceyi uyumadan ko-rku içinde geçirdim. Annem ile babam bir şeyler konuşuyordu. Sabah olunca anladım konuşulanları. Babamı da iş yerinden aramışlardı gelmesi için. Babam olmayınca biz eve zaten giremeyiz. Bu yüzden İstanbul’a teyzemlerin yanına gidecektik. Valizlerimi-zi hazırlayıp otogara gittik. Otogar çok kalabalıktı. İnsanlar kaçmak istiyordu buradan. Aslında haklıydılar sığınacak bir yer kalmamıştı çünkü. Çok sorunlar vardı burada: ele-ktirik, su, ekmek, internet, sığınacak yer...

Beklediğimiz otobüs geldi. Yolda giderken birçok yıkılmış bina görünce yüreğim sızladı. “Acaba bu yıkılmış binaların enkazı altında, bu soğukta nasıl hayatta kalabilecekler?”

Hiranur DAŞ
Öğrenci
Elbistan Abdurrahim Karakoç Ortaokulu

DEPREM ANIMI

Okullar tatil olmuştu çünkü kar yağıyordu. Karın yağması ve okulun tatil olmasına çok seviniştim.

Gece saat 01.30'da uyumuştum ve aniden annemin beni dürtmesiyle uyandım. Saat sabah dört civarlarıydı. Her yer sallanıyordu. Önce ne olduğunu anlayamadım hâlâ uyku sersemiydim. Babam deprem oluyor dediğinde anlamıştım. Evimiz iki katlıydı aşağı katta dedemler oturuyordu. Sarsıntı bitene kadar evde durduk. Sallantı biter bitmez hızlıca aşağı indik. Dedem ve kızı da aşağıdaydı ve bizi bekliyorlardı. Hava yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu. Soğuk bir sabahtı. Dedemin arabasına bindik. Saat dokuza kadar arabada bekledik. Artık deprem olmaz düşüncesiyle anneme: "Hadi evimize gidelim." dedim. Zaten herkes de benim gibi düşünüyordu. Artık deprem geçmiş olan olmuştu, bundan sonra böyle şiddetli ikinci depremin olacağını kimse beklemiyordu. Bundan dolayı çoğu insan evlerine geri döndü.

Eve girdiğimizde önce annem kahvaltıyı hazırladı. Kahvaltımızı yatık, haberlere baktık. Durum çok kötüydü. Bizim ilçemizde fazla bir şey yoktu ama diğer çevre iller yerle bir olmuştu. Sonradan öğrendiğimize göre bizim ilçemizde 4-5 kadar bir ev yıkılmıştı. Babam uykusuz olduğu için biraz uyumaya çekildi. Annem ise kardeşimle mutfaktaydı. Ben ve amcam oturma odasında idik. Babam da oturma odasında koltukta uyuyordu. Aniden yüksek bir uğultu eşliğinde şiddetli bir sarsıntı oldu. Hayatımda böyle sallandığımı hatırlamıyorum. Adeta deniz dalgalarında sallanan bir gemi gibiydik. Ev başımıza yıkılacak sandım. Çok korktum, kardeşlerim ağlamaya başladı. Onları görünce ben de ağlamaya başladım. Babam koltuktan yere düşmüştü. Ne olduğunu o da önce anlayamadı. O karmaşada kimse kimseyi düşünmeden herkes çıplak ayaklarla dışarı çıkmaya çalışıyordu. Hepimiz sağ salım dışarı çıkmayı başarmıştık. Hemen amcamın arabasına girdik. Hem korku hem şaşkınlık hem soğuk... amcam bizi boş bir araziye götürdü. Burası daha güvenli idi.

Annem, teyzemin enkaz altında kaldığını duymuştu. Ağlamaya başladı. Teyzemin kocası deprem anında çarşıdaymış. Teyzem ise süs köpeği Pamuk ile evdeymiş. Eve dört katlıydı. Teyzemler ise üçüncü katta oturuyordu. Deprem olunca teyzem Pamuk'u da kucağına alarak dördüncü kata çıkmış. Ev yıkılmış ama teyzem enkazın dibinde değilmiş. Telefonla hemen annemi aramış. Dayım hemen koştu. Pamuk patileriyle toprağı kazdığı için küçük bir delik oluşmuş. Teyzem o delikten telefonunun ışığını dışarı yansıtmış. Dayım da o ışık sayesinde teyzemi fark edip dışarı çıkarmış. Annem teyzeme bir şey olmadığı için çok sevindi.

Gelelim bizim eve: Evimiz hasarsızdı ama eve giremiyorduk çünkü ikinci depremde çok korkmuştuk. Bir haftaya yakın akrabalarda kaldık. Ara sıra evimize aceleyle girip o an gerekli eşyalarımızı alıp çıkıyorduk. Bu şekilde devam edemeyeceğimizi anlamıştık. O zaman babam ve annem Ankara'ya gitmeye karar verdi. Bir aya yakın Ankara'da kaldık. Bu seferde memleket özlemi başlamıştı. Depreme rağmen evimize girmek istiyordum

ben. O derece özlem ağır basmıştı bende. Sonunda memleketime geldik. Babam evin yanında çadır kurdu. Biraz da bu çadırdaki vakit geçirdik. Artık artçılar da azalmıştı. Cesaretimizi toplayıp evimize girdik. Zaten çevremizdeki çoğu insan da artık evine girmişti. Bu da bize cesaret vermişti.

Şimdi evimizde kalıyorum ufak tefek onarımlarla evimiz eski halini aldı. Deprem korkum azaldı. Artık eskisi gibi sürekli artçı depremler olmuyordu. Alışmıştık artık. Allah'ım böyle bir felâket kimselere yaşatmasın. Amin.

Damla TUNÇ
Öğrenci
Elbistan Abdurrahim Karakoç Ortaokulu

Yarın okullar açılıyor, hava da bayağı soğuk, zaten dışarıda kar yağışı var. Çocuklar “Keşke yarın okullar tatil olsa! Kar tatili” diye içlerinden geçirmiyor değildir. En azından benim çocuklar sesli bir şekilde “Tatil olsun.” diye dua ediyor. Gözümüzün biri de haberlerde. Kar tatili haberlerinde. Hayırlısı, hele sabah olsun bakalım. Saat de gece yarısına yaklaştı. Hanım zaten ATT (acil tıp teknisyeni) olduğunu için 24 saat nöbetinde. Üç çocuk ve ben evdeyiz. Artık uyumak gerek.

Birden gözümü açtım. Sanki birileri var gücüyle yattığım bazayı sallıyor. Anladım, deprem oluyor ama ne deprem! Hayatımda böyle bir sallantı yaşamadım. Saat dört civarları. Besmele çekerek diğer odalarda yatan çocuklarıma ulaşmayı deniyorum. Oturma odasında en küçük ve en büyük kızım yatıyor. Biri 3, diğeri 12 yaşında. Mutfakta ortanca kızım var 8 yaşında. Hepsı uyuyor. Sallantı bir türlü durmuyor, bu kadar uzun süren bir deprem görmedim. Dursun diye dualar ediyorum. Sonunda en büyük kızım da uyandı ve tedirgin bir şekilde bana:

- Baba ne oluyor?
- Kızım deprem oluyor, sakın ol.

Küçük ve ortanca kızlarımda bu seslere uyandılar. Onları yatıştırmaya çalışıyorum. Sarsıntı geçti ama 1-2 dakika sürmüştü. “Tamam geçti, bir şey yok Allah’a şükür iyiyiz.” Dememe kalmadan aynı şiddete ikinci bir sarsıntı yaşadık. Hemen çocuklarıma kapı masanın kenarına sığındık. Bu seferki fazla uzun sürmedi. “Tamam inşallah bunu da atlattık.” dedim içimden. Artık çocuklarım iyice korkmuşlardı. Ağlamaya başladılar. Aceleyle üzerlerine sıkı bir şeyler giydirdim. Dışarısı kar yağışlı ve soğuk. Arabaya inmeliyiz, apartmandaki herkes inmeye başlamış zaten. Biz 5. Katta oturuyoruz. Sallantıların duracağı yok ama şiddeti öncekiler gibi değil.

Kucağımda en küçük kızım, yanımda diğer iki kızım ile merdivenlerden hızlı bir şekilde aşağı indik. Yoğun kar yağışı vardı. Apartmandaki herkes ve civar apartmandaki insanlar da aşağıdaydı. Yaşlısı, çocuğu herkes aşağıdaydı. Yüzlerindeki korku ve telaş çok belirgindi. Arabası olan arabasına sığınmıştı. Biz de arabamıza sığınıp kaloriferiyle ısınmaya çalıştık. Sosyal medyadan ve radyodan deprem haberleri geliyordu. İlçemiz olan Elbistan’da da bu sarsıntıdan dolayı birkaç bina yıkılmıştı. Biraz arabanın içinde vakit geçirdikten hem çocukların korkusunu biraz azaltmak hem de ilçedeki durumu görmek için ilçe merkezine gitmeye karar verdim.

Saat sabahın beşi idi. İlçemizde birkaç yerde bina yıkılmıştı. Ekipler enkaz altında kalanları kurtarmaya çalışıyordu. Halktan bazı kişiler de onlara yardım etmeye çalışıyordu. Arabayı güvenli sayılabilecek boş bir araziye çekmiştim. En küçük kızım uyumuştur arabada. Artçı sarsıntılar devam ediyordu. Telefon hatları çekmiyordu. Eşime ulaşamıyordum. Hava artık aydınlanmaya başladı. Zor bela telefonla kaynanama ulaştım. Kaynanamgil Esentepe Mahallesi’nde ikamet ediyordu. Onların evi müstakil olduğu için çocukları oraya bırakmaya karar verdim. Kahvaltımızı orada yaptık. Ev bayağı kalabalık-

tı. Tüm tanıdıklar kaynanamgile gelmişti. Haberlerde sabahki deprem haberleri “son dakika” geçiyordu. Durum içler acısıydı. Maraş, Hatay, Adana, Adıyaman, Malatya... Eşim Kahramanmaraş'ın Tekir adlı yerleşim yerinde ambulansa ATT olarak görev yapıyordu. Hâlâ telefonu kapalıydı. Depremi merkez üssüne yakınlardı. Sanırım hepsi görevli olarak çok yoğunlardı. Zaten telefon hatları da bütün bütün gitmişti. Kaynanamın evinde biraz oturduktan sonra çocukları orada bırakıp oturduğum dairenin doğalgaz, elektrik ve suyunu kapatmak için ayrıldım. Daireye çıktım. Elektrik sigortasını, su ve doğalgaz vanasını kapattım. Apartmanda hiçbir hasar yoktu. Ne duvarlarda bir çatlak ne de eşyalarda bir hasar vardı. Her şey sapaşağlamdı şükür. Hızlıca aşağı indim. Sabahki depremden dolayı yıkılan birkaç bina vardı. Kurtarma ekiplerine yardım etmek için arabayı oraya sürdüm.

Otobüs terminalinin yanında bir bina yıkılmıştı. Ekipler canhıraş bir şekilde çalışıyordu ve kimseyi enkaza yaklaştırmıyordu. Hava buz gibiydi. Ocak ayında görmediğim soğuğu şubat ayında yaşıyordum resmen. Öğle vaktine gelmiştik ama ayaz hâlâ keskindi. Aniden bir hareketlilik başladı. “Allahuekber” nidalarıyla enkazı izleyenler sağa sola kaçışmaya başladı. Ben de yolun ortasına zar zor kaçmaya çalıştım. Adım atmak imkansız gibiydi. Kaçmaya çalışırken nereye adım attığımı kestiremiyordum. Bir ara arkamı dönüp baktım, dehşeti yaşadım: Yüksek bir bina adeta un ufak olmuş şekilde içi boş bir çuval gibi zemine çakılıyordu ve ardından etrafı bir toz bulutu kaplıyordu. Bağrısmalar çoğaldı. Herkes elindeki telefonuna sarılıp yakınlarının durumunu öğrenmeye çalışıyordu. Manzara çok kötü idi her yer toz duman idi. Elbistan resmen yok olmuştu. Herkes şok yaşıyordu. Bu ikinci depremi kimse beklemiyordu. Aceleyle annemi, babamı ve kaynanamı aradım. Allah'ıma sonsuz şükürler olsun hepsi de sağ idiler.

Esentepe Mahallesine giderken karşılaştığım manzara içler acısıydı. Her üç binadan biri yıkılmıştı. Yollar kapalı insanlar bağrısmalar içindeydi. Hayatımda beni bu denli etkileyen ve üzen bir manzara olmamıştır. Kaynanamın evine gittiğimde aynı korkuyu, telaşı orada da gördüm. Mahalleli sokakta tir tir titriyordu. Kimse cesaret edip de evine giremiyor, üzerine bir hırka alamıyordu. Çaresizliğin zirvesini orada gördüm.

Kimse evine giremiyordu. Herkes arabasına sığınmış içinde bekliyordu. Ben de öyle yaptım boş bir araziye arabayı çektim, çocukları ve kaynanamı yanıma aldım. Bu geceyi arabada geçirecektik. Telefon hatları, elektrik ve su bu ikinci depremle tamamen gitmişti. Artık eşimle de iletişim kurma ihtimalim tamamen kayboldu. Kısacası bu deprem her şeyi yıkmıştı. Arabanın içinde bekleyip Allah'a dua etmekten başka yapacağımız bir şey de kalmamıştı.

Eşime sonunda yengemin telefonu sayesinde ulaştım. Çok şükür bir şeyi yokmuş. Yollar kapalı ve kalabalık olduğu için gelelemiyormuş. İzin alabilirse ambulans aracıyla gelecekmış. Hava karardı eşim gelmişti ambulans aracıyla. Gidip onu aldık. Çocuklarım annesini görünce çok sevindi. Çok şükür hepimiz sağ salımdık.

Kaynanamın evinde iki ay kadar misafir olduk. Ramazanı orada geçirdik. Bu süreç

içerisinde birbirimize sıkıca bağlandık. İnsanın evi gibi yok derler ama sağ olsun kaynanam bize kendi evimizdeki rahatlığı fazlasıyla sağladı. Yabancı olduğumuzu hiçbir zaman hissettirmedi. Bizim çocukların ufak tefek yaramazlıklarına karşı serzenişlerini saymazsak tabii!

Artık havalar da ısınmıştı, oruç da bitmiş, bayram da geçmişti. Artçı depremler de eskisi gibi sık olmuyordu. Elektrik, su, doğal gaz sorunu zaten kalmamıştı. Tüm bu sebepler sağlanınca biraz cesaret ve rahatlık geldi bize. Evin yolu artık güzel görünmeye başlamıştı. Dairemiz az hasarlı olsa da aslında hasarsız sayılırdı. Ufak tefek çatlaklar vardı.

Sonunda güzel evime Allah'ın izniyle girdim. Yine de insanın evi gibi yok. Allah kimseyi evsiz koymasın. Çadırda, konteynerde yaşayanlara kolaylık versin. İnsan elindekinin kıymetini kaybedince anlıyor.

Bu depremde hayatını kaybedenlere Allah'ım rahmetiyle muamele etsin inşallah. Yaralı olan, kimsesi kalmayan kardeşlerimize Allah şifalar versin, yâr ve yardımcısı olsun. Yine bu deprem dolayısıyla bizlerden yardımlarını eksik etmeyen başta devletimiz olmak üzere tüm insanlara, ülkeme ve ülkelere minnettarım. Allah onlardan razı olsun.

Tuncay DEMİR
Türkçe Öğretmeni
Elbistan Abdurrahim Karakoç Ortaokulu

Kahramanmaraş merkezli 6 Şubat depreminin ilkinde herkes gibi evde sıcak yatağımızda yakalandık. Ailemi emin bir yere bıraktıktan sonra İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından barınma merkezi olarak belirlenen okulumuzu, idareci ve öğretmen arkadaşlarımızla birlikte açtık. Alt yapıda hiçbir sorun olmadığı için ısınma tedbirlerini aldık. Sınıflarda ailelerin barınması için uygun şartlar oluşturduk. Saatler geçtikçe çevrede yaşayan insanlar üçer beşer okulumuza gelmeye başladı. Çaylar içildi, gece ki deprem ile ilgili sohbetler yapıldı. Öğleyn gecekenden daha şiddetli sarsıntılar başladı. Çoğumuz olduğumuz yerde kala kaldık. Yaklaşık 45 saniye sürdüğünü sonradan öğrendiğimiz Elbistan merkezli deprem bizler için bitmedi. O anlarda kıyamet kopuyor zannettik. Bir ömre bedel 45 saniyede kendimizi değil sevdiklerimizi düşündük. Nihayet deprem bittiğinde okulda bulunan çoluk çocuk, genç ihtiyar kendilerini okul bahçesine attılar. Okulumuz Aşin-Elbistan Linyitleri İlkokulu, Elbistan'a hâkim bir noktada olduğu için bütün Elbistan'ımızın gözümüzün önünde yerle bir olduğuna tanık olduk. Her geçen dakika depremin yıkıcı ve öldürücü etkilerini çaresizlik içinde öğreniyorduk. Bir anda bütün konforumuz bitmiş, bir hiçlik duygusu içine düşmüştük. Aslında biz insanların ne kadar aciz bir varlık olduğunu anladım. Depremin ilk şokunu atıp, yakın çevreme ve Elbistan geneline baktığımda felaketin boyutunu daha iyi anladım.

Depremin ikinci günü Çorum'da yaşayan oğlum, Elbistan'a gelerek beni ve ailesini daha güvenli gördüğü için Çorum'a götürdü. Başta torunumun olmak üzere ailemin ısrarına rağmen aktarmalı olarak Elbistan'a döndüm. Başta İlçe Milli Eğitim Müdürü olmak üzere Elbistan'ımızın yaralarını sarmak için görevlerimizin başına geçtik. Depremde hafif hasarlı olan okulumuzu barınma, yardım dağıtım merkezi olarak hizmete açtık. BTK (Cumhurbaşkanlığı Bilgi İletişim Teknolojileri Kurumu), Kızılay, AFAD, Kayseri Komando Birliğinden bir birlik, Türkiye'nin her yerinden gelen gönüllüler can siperane çalışmaya başladı. Her geçen gün felaketin korkunç boyutları bizleri acılara gark ediyordu. Depremzedelerin acıları, dinlenen, tanık olunan yaşanmışlıklar tarifi imkânsız bir şekilde beni etkilemişti.

17 Şubat günü idrak ettiğimiz Miraç Kandil'inde kendimce bütün dini vecibelerimi yerine getirdim. Okulumdaki müdür odasında geceleri yalnız kalmamam için komutan tarafından bana rekabet etsin diye görevlendirilen Badim Mustafa Uzman Çavuşumla kanepelerimize uzanmıştım. Nedense beni uyku tutmamıştı. Sağa dönüyor, sola dönüyor yine de uyumamıştım. 6 Şubattan sonra yaşadıklarım, gördüklerim en önemlisi de öğrencilerimden ayrı kalmak acısı uykusuzluğumu daha da artırıyordu. Bu duygu düşüncelerle gecenin saat 3'ünde yatağımdan kalkarak bitişikteki masaya geçtim. İnanın geriye dönmeden karalama yapmadan aşağıdaki yazıyı şiir mi dersiniz, manzum yazı mı dersiniz yoksa 40 yıllık eğitimcinin ağıtı mı dersiniz yoksa feryadı mı o sizin takdiriniz. Yaklaşık bir buçuk saate tamamladım. Sabah deprem gönüllüsü bir arkadaşla metni elektronik ortama dönüştürdüm. Deprem nedeniyle Elbistan'ı ziyaret eden TRT FM spikerlerinden Zafer ELGIN'e ulaştım. Kaleme aldığım metne bir bakar mısınız diye ricada bulundum. Kendisi gönder bir bakayım dedi. Metni elektronik ortamda kendis-

ine ulaştırdım. Aradan bir saat geçti geçmedi bilmiyorum. Zafer ELGİN beni aradı:

-Hocam sen ne yaptın?

-Hayırdır Zafer Bey ne yaptım ki?

-Başta ben olmak üzere tüm stüdyoyu ađlattın.

-Sizi üzdüm ise özür dilerim. İçimden geçenleri sizinle paylaşmak istedim.

-Hocam izin verirseniz bunu TRT FM’de Türkiye ile paylaşmak isterim.

-Ben de çok isterim. Beđendiđinize çok sevindim.

-O zaman saat 11.30 gibi seslendireceđim.

-Sevinirim.

Diye aramızda bir diyalog geçti. Tam da dediği saatinde “ZİL ÇALDI” şiiri seslendirildiği andan itibaren çok sayıda tebrik ve duygu dolu telefonlar aldım. Umarım siz de 40 yıllık eğitimin gözünden kaleminden aşağıdaki metni önce Zafer ELGİN’in sesinden dinledikten sonra sizlerde okursunuz.

FAİK TÜRK

Öğretmen

Elbistan şehit Kemal Özdoğan İlkokulu

YARIM KALAN SÖZLER SİLİNMEYEN İZLER

Saatler 04.17'yi gösterdiğinde daha önce hiç görüp duyamayacağımız kadar büyük bir sarsıntı ile uyandık. O kadar büyük bir sarsıntıydı ki sanki birisi binaları avcunun içine almış sallıyor gibiydi. Bitmesini bekledik ama hiç bitmeyecek gibiydi. Deprem bittiği anda yanımıza hiçbir şey almadan kendimizi dışarıya zor attık. Ayaklarımız yalın bir şekilde kar diz boyuydu. İnsanların çığlıkları eşliğinde binalar gözümüzün önünde yarıklar hâlinde çatlıyordu. Dışarıda resmen kıyamet kopuyordu. Gün ışıyana kadar dışarıda bekledik. Sabah olduğunda ne kadar istemesek de eşya almak için eve çıktık. Üstümüzdeki her şey sırlıskılandı. İnternet olmadığı için hiçbir şeyden haberimiz yoktu. Evden çıkacakken ikinci bir deprem oldu. Bu sefer daha şiddetliydi. Basınçtan dolayı kapılar kapandı. Bir şekilde dışarıya çıktuktan sonra bir okulun bahçesine kurulmuş büyük bir taziye çadırına gittik. Çadırın içine soba kurulmuştu ve çorba kaynıyordu. Sürekli artçı depremler oluyordu ve olan bir artçıda kaynayan çorba yere döküldü. Zaman geçtikçe çadır kalabalıklaşıyor ve hava daha da soğuyordu. Ne zaman dışarıya bak-sam çatlak binalar, enkazlar görüyordum. Üstümüzde mont bile yoktu. Bazıları ayakkabı bile giyinmemişti. Ayaklarına poşet geçirmişlerdi.

Akşam olduğunda çadırın içinde yüzden fazla kişi vardı. Çadırın dışına da ateş yakmışlardı ve bir o kadar kişi de orada bekliyordu. Herkes ağlıyordu ve dua ediyordu. Çadırın içine kurulan soba ısıtmıyordu. Çünkü çadırın her yeri yırtıktı. Sobanın başına geçip ısınmak için sıra tutanlar hatta kavga edenler bile vardı. Oturup sabah olmasını beklemekten başka çaremiz yoktu. Sabaha doğru dışarıdakilerin içeriye geçmesi gerektiğini yoksa donacaklarını söylediler. Herkesin çadıra sığabilmesi için ayakta bekledik. Soğuktan ve ayakta durmaktan ayaklarımızın uyuştüğünü hatırlıyorum. O gün sabaha kadar torunlarını ve kızını kaybeden yaşlı bir kadının ağıtlarıyla inledi çadır. Herkes günün aydınlanmasını bekliyordu ama o gece hiç sabah olmayacak gibiydi. Sabah olduğunda kimisi başka bir şehre gitmek için hazırlanıyor kimisi de güvenli bir yer bulmak için çabalıyordu. Kahramanmaraş'ı terk etmek istemesek de kalınacak gibi değildi. Zor olsa da bir otobüs bulduk ve Nevşehir'e gittik. Artık ait olmadığımız bir şehirde sevdiklerimizden uzaktık. İnsanların da yardımıyla bir yurda yerleştik ve ilk kez o zaman durumdan haberdar olduk.

Çok zor geçen birkaç aydan sonra ait olduğumuz yere Kahramanmaraş'a döndük. Geldiğimizde hâlâ artçılar devam ediyordu. Evinin hasar durumuna göre kimisi çadırda kalıyor kimisi de korkmasına rağmen evine çıkıyordu. Eve bakmaya gittiğimizde akıl almaz bir manzarayla karşılaştık. Hâlâ enkazlar kaldırılmamıştı ve sokaklar dar-madağandı. Deprem acı bir gerçek olduğunu kabullenip normalleşmeye çalışsak da şiddetli artçılar buna izin vermiyordu. Yaşadığımız felaketin üzerinden aylar geçmesine rağmen Kahramanmaraş'ta artçılar devam ediyor ve her artçı olduğunda o günkü duy-gularla endişeleniyoruz.

Biz o gün yani 5 Şubat günü Kahramanmaraş'tan Göksun'a gelmiştik. Yeni tatil dönüşüydü, sabahına okul vardı. E tabi öğrenci olarak tatil bittiği için içimiz buruktu. Akşam oldu ve çok fazla kar yağıyordu. Sürekli okulun tatil olmasını istiyordum. 23.30-00.00 gibi okuldan okulların tatil olduğu hakkında mesaj geldi. Çok mutluydum hâliyle. O gece saat 03.20'ye kadar uyumamıştım. Telefonla vakit geçirmiştim. Sonrasında dayanamadım ve uyudum.

Bizim evimiz eski ve toprak evdi. Gece deprem olduğu sırada kafama toprak parçaları dökülüyordu ve çok şiddetli biçimde sallanıyordum. Ben uyku sersemliği ile ne olduğunu tam anlayamadım. Rüya sandım. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra idrak edebildim. Benim yanımda ağabeyim yatıyordu ama o gece uyumamıştı. Kalktım ve hemen ağabeyime sarıldım, ağlamaya başladım. Yan odadan babam ve annem geldi. Annem babama: "Kızı al!" dedi. Babam beni kucakladı ve merdivene doğru koşar adımlarla gittik. Merdivenden indik, dışarıda diz boyu kar vardı. Ayağımızda çorap bile yoktu yine de o karın içine girdik. Abim deprem esnasında ayakkabısını giymeye çalışıyordu. Annem ise en son çıktı ve bizim montlarımızı aldı. Biz tamamen evden çıktıktan sonra deprem hâlâ devam ederken karşı komşumuzun evine girdik ve onları evden çıkardık. O evde yaşlı bir teyze ve kızı vardı, teyze pek yürüyemiyordu. Sonra onlarla birlikte mahallenin meydanına çıktık. Babam sarsıntı hâlâ devam ederken arabamızı evin altındaki garajdan çıkardı. Dışarıda soğukta kalmaları diye biz arabamıza yaşlı komşularımızı aldık.

Hava aydınlandı saat 06.00-07.00 civarı tekrar eve çıktık. Evimizde pencere altları ve süpürgelikler boydan boya çatlamıştı. Her yer toprak olmuştu. Benim söylemem üzerine arabaya kıyafet ve biraz yemek aldık. Üstümüzü değiştirdik ve annemle ben aşağıya indik. Babam ve ağabeyim ise evi temizliyorlardı. Tekrardan belki gireriz diye. Annem ile ben ise yan tarafta bulunan babamın kuzeninin evine gittik. Biraz kahvaltı yaptık sonrasında ağabeyim yanımıza geldi, babam ise dışarıda akrabamızın yanına gitmişti. Çünkü onun ablası Kahramanmaraş merkezde enkaz altında kalmıştı. O esnada ikinci deprem oldu. Biz tam kaçıyorduk ki babamın kuzeni bizi kapının eşikliğinde tuttu ve birbirimize sarılıp depremin sakinleşmesini bekledik. Tam o esnada önümüze ayakkabı dolabı devrildi. Deprem biraz azaldı ve biz aşağıya indik. Babam çok korkmuştu çünkü yanımızda değildi. Koşarak yanımıza geldi ve bizi sakinleştirdi. Sonrasında arabayı bizim bulunduğumuz yere getirdi ve biz arabaya bindik. Sonra mahallenin meydanında ateş yaktık ve bütün mahalle oraya dizildik.

Bu ikinci depremde evimiz kullanılamaz hâle geldi. Oturma odamızın duvarı içeriye doğru yıkılmıştı. Aynı zamanda yatak odası da öyleydi ama orası dışarı yıkılmıştı. O duvarda bizim yüklüğümüz vardı. Bütün yataklarımız, yastıklarımız arka boşluğa düşmüştü. Evimiz artık girilemeyecek hâldeydi. Biz ateş başında dururken mahallenin yaşlıları bizim arabamıza binmişti. Biz kendi arabamıza binemiyorduk çünkü teyzelerimiz arabamızı işgal etmişlerdi. Ama olsun canları sağ olsun. Tabi bu sırada depremler, artçılar hâlâ devam ediyordu.

Akşam oldu, babamı iş yerinden oraya gitmemiz için aradılar. Babam elektrik sant-
ralinde teknisyendi. Biz de oraya gittik. Bütün çalışanlar aileleri ile birlikte oradaydılar.
Binanın içinde eski giyinme odaları vardı. Biz tek bir göz odada tam altı ay kaldık. Sonra
iş yerine kurum konteyner gönderdi ve orada kalmaya başladık. Orada da üç ay kaldık-
tan sonra kiralık ev bulduk ve oraya taşındık. Şu an bu evde kalıyoruz ama babam gece
nöbete gittiği için annemle evde yalnız kalmak istemiyoruz ve babamın yanına kontey-
nere gidiyoruz. Abim Kırşehir'de üniversite okuduğu için şu an yanımızda değil. Böyle
böyle bu duruma alışmaya çalışıyoruz. Belki alışacağız ama asla unutmayacağız, unut-
turmayacağız. Çünkü bu asrın felaketi idi.
Tek dileğim Allah'ım bir daha böyle bir şey yaşatmasın.

Didem YALÇIN - Öğrenci
Göksun Arslanbey Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Ben Figen Çanak, Kahramanmaraş Göksunluyum. Gelin bir de bu acı günü benden dinleyelim. Günlerden pazar, ara tatilin son günü, çoğumuz ertesi gün okula gidecektik. Arkadaşlarımızla buluşup tatlı sohbetlerimize devam edecektik. Saat 00.00'da uyumuştum. İçimde kötü bir his hep vardı. Hepimiz yataklarımızda mutlu ve huzurlu bir şekilde uyuyorduk tabi saatler 04.17'yi gösterene kadar. Deprem oluyordu, ilk annem uyanmıştı. Sonra babam ve ben uyanmıştık. Kardeşim hâlâ uyuyordu. Panik halindeydiler ama ben sakinim. Uyku sersemliğinden olsa gerek... İlk defa böyle bir depremle karşılaşmıştık. Zor da olsa deprem esnasında evden çıkmayı başardık. Dışarıda kar taneleri ve rüzgârın acımasız dansı, beraberinde korkudan bağırın insanların çığlıklarına eşlik ediyordu. O gün o kadar soğuktu ki fırtına sanki bir kırbaçla kırbaçlıyordu bizi. Üstümüz ve ayaklarımız ıslanmış, yanan ateş bile üşüyordu. Bir yandan soğukla baş ederken diğer yandan sevdiklerimize ulaşmaya çalışıyorduk. Herkes öyleydi, telefon hatları dolu ve birbirimize ulaşamıyorduk. Sabah olmuştu. Artık geçti düşüncesi ile evlerimize girmiştik. Sobamızı yaktık, yemeğimizi yedik tam çayımızı içerken bir deprem daha oldu. Saatler 13.24'ü gösteriyordu. Bu seferki deprem daha hızlıydı. Evden kaçmaya çalışıyorduk, babam çelik kapıyı açmaya çalıştı ama nafiye, sallantı bir hışımla kapıyı geri kapatıyordu. Bu sefer dördümüz açmaya çalıştık. Sallantı çok kuvvetliydi. Annemle ben yere yığıldık, babam kapının arasına sıkışmıştı. Kapı gelgit hareketleriyle babamın kafasına vuruyordu. Küçük kardeşim arkada kalmıştı, ikinci bir deprem onu şoka uğrattı. Gözüme öyle bir baktı ki o bakışta tüm kelimeleri konuştu. En acı resimler gözlerindeydi, ben buradan çıkamam abla lütfen beni bırakma der gibiydi. Bir anlık hareketle yakasından tutup dışarı sürükledim. Çıktığımızda deprem bitmişti. Bir de ne görelim karşı komşumuzun evi yıkılmıştı. Baba haricinde evde beş kişi vardı. Ev üç katlıydı, kocaman bina saniyeler içerisinde yerle bir olmuştu. Tüm komşular ellerinde balta, kürek, balyoz ve keserle yardıma gitmiştik. Makineler çok sonradan geldi. O gün anlamıştım betonlar çok ağırmış, sıcak yuva insana mezar da olurmuş. Uzun süre sonra çıkmaya başladılar, evin annesi küçük oğluna sınıksık sarılmış ama ne yazık ki ikisi de ölü çıkmıştı. Babaanne ve dede beraberdi. Üstlerine duvarlar ve kolon da yıkılmıştı, kavisli vücutlarından eser kalmamıştı. Oradan dümdüz çıkarılmışlardı ve maalesef hayatları son bulmuştu. Ama küçük bir mucize oldu, o da evin küçük kızıydı. Ne hikmetse boşlukta kalmıştı ve aileden bir tek o canlı çıkmıştı. Gözlerinde acı ve korkunun en içten ezgisi vardı. Annesini, kardeşini, dedesini ve neyesini kaybetmiş; hıçkırıklar içinde ağlıyordu. Her taraf o acı tonla yankılandı, en sonunda dayanamadı ve hastaneye kaldırıldı. Biz ise daha fazla dayanamadık. Kardeşim enkazı görüyor ve sürekli ağlıyordu. Olanlar üzerine sonunda köye gitmeye karar verdik. Yollar karla kaplıydı ve trafik vardı. Benzin yok, yemek yok ve biz zor durumdaydık. Motor römorkuna çadır atılmıştı, içinde bir soba vardı. Burada on sekiz kişi günlerce kaldık. Yaşlımız, çocuğumuz ve bebeğimiz vardı; öncelik onları korumaktı. Bulduğumuz yere dört gün sonra yardımlar geldi. O zamana kadar biz bir şekilde idare ediyorduk, haberlerde ve sosyal medyada sürekli deprem ve geride bıraktığı enkazı vardı. Gördükçe moralimiz bozuluyordu. Günler soğuk geçiyordu; fırsatçılar her yerdeydi, yağmalama yapıyorlardı. Biz ise elimizde olanlarla idare ediyorduk. Helva kendi evinde pişmeyince tadı tatlı gelirmiş, biz tüm bu olanlardan sonra bunu çok iyi

anladık.

Sonraki zamanlarda yavaş yavaş toplandık, eksikler yerine konuldu. Acı da olsa iyileşiyorduk ama hiçbir şey bize kaybettiklerimizi geri vermedi. Yaşadıklarımızın acısı hâlâ içimizde. Zaman içerisinde alışsak da yaşadıklarımızı asla unutmayacağız, unutturmayacağız çünkü biz o gün çok şey kaybettik.

Figen ÇANAK
Öğrenci

Göksun Arslanbey Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

6 ŞUBAT KIYAMETİ

6 Şubat saat 04.17 civarında hafif bir titremeye uyandım. Televizyon sehpasının duvara hafif bir şekilde vurduğunu duydum. O an anlamıştım deprem olduğunu sonra kendi içimden birazdan biter babamgili uyandırmaya gerek yok, dedim. Sonra birden sarsıntı hızlandı, o sırada babam odaya girdi. Oğlum kalk deprem oluyor, dedi. Zar zor evden çıktık. Üzerimize kar yağıyordu, herkes yola düştü. O kar kıyamette yarım saat bekledik. Arabalar garajda olduğu için ve elektriğin olmaması nedeniyle garajı açmaya uğraştık, bir kriko yardımı ile garajın kapısını açtık. Herkes arabasına bindi ve beklemeye koyuldu. Biz arabanın içinde otururken ablam ve babam yukarıya battaniye, şarj aleti, telefon ve cüzdan gibi önemli eşyaları almaya çıktılar. Sonra babamın aklına gelen fikirle anneannemin evine doğru yola koyulduk ve yolda bekleyen amcamgili de arabaya aldık. Anneannemgile vardığımızda sobayı yaktık ve orada sabahladık, herkes depremin bittiğini düşünerek evine gitti. Tabi ki biz de o evde kalmaya devam ettik.

Öğle vakti evin önünde çok kar olduğu için bir kürek ile yolu açmaya çalışıyordum, o sırada annem kömür almaya gitmişti. Tam o anda babam, ablam ve küçük kuzenim evde otururken birden ev sallanmaya başladı. O sırada ben iki yanımda kar olduğu için kara düşmemeye çabalıyordum. Yer buz tuttuğu için buzda kayıyordum, içeriden kuzenimin çığlığını duydum. Babam yalın ayak dışarı kaçmış, ablam da eşarp takmaya vakit bulamamış, annem de o sırada bir panikle yanımıza koşuyordu; ablamın psikolojisi bozulmuştu, kuzenim ise korkmuştu. Beş dakika sonra halam, kuzenim ve 96 yaşında olan babamın babaannesi geldi. Arabayı kara saplandığı için zor çıkardık. Turna Bucağı İlkokul ve Ortaokulunun köşesine kendi imkanlarımızla çadır yaptık, akşama kadar dışarıda bekledik. Araba tıklım tıklım doluydu: İki yaşlı komşumuz, küçük kuzenler, 96 yaşındaki babamın babaannesi... Bir tek şoför koltuğunda az bir yer vardı.

Akşam olmuştu, her dakika sallanıyorduk ve üşüyorduk. İki adet soba ile ısınmaya çalışıyorduk, oturaklarda yer bile yoktu çünkü mahallenin yarısı oradaydı. Açtık, sabaha kadar yemek dahi yiyemedik çünkü yemeğimiz yoktu. Sabaha kadar çadır rüzgarla birlikte sallandı. Depremler hiç kesilmedi, babam arada bir arabaya gidip içindekiler üşümesin diye arabayı çalıştırıp, klimayı açıp geri geliyordu. Bir ara ben de arabada şoför koltuğuna kuzenimin yanına geçtim ve sabaha kadar uyudum. Sonra sabah karnımı doyurdum ve akşama kadar evde durduk. Ondan sonra METEM okulunun yanında bulunan spor salonunda erzak verileceğini öğrendik. Birkaç kişi spor salonuna gittik, ihtiyacımız olan eşyaları aldık ve eve geçtik. Elimizdeki sular evdekilerin bir nebze de olsa susuzluğunu gidermesine yardımcı oldu. Çeşmedeki su çamurlu aktığı için kimse içememişti.

Sabaha kadar kimimiz nöbet tuttu kimimiz oracıkta uyudu. Yine sabaha yakın vakitlerde bir depremle uyandık. Üstümüzü giyip dışarı bir çıktık ki her taraf buz tutmuştu ve çok soğuktu. Dışarıda iki dakika duramıyorduk. Çocuklar ve yaşlılar olduğu için babama: “Kayseri’ye gidelim, yoksa bu soğukta ne yaparız? Yiyeceğimiz yok, içeceğimiz yok.” dedik. Kayseri’den akrabalar durmadan telefonda arıyorlardı. Çıkmaz gelin bizim

kapımız size açık, dediler. Babam çarelerin tükendiğini anlayınca bana: “Gel arabanın arkasına ağırlık koyalım da buzdan kaymasın.” dedi. Ben de yardım ederek beş torba kömür attık. İki araba Kayseri’ye doğru yola çıktık. Tam biz kuzenimgilin arabasıyla seyahat ederken lastiği patladı, arabayı kenara çekip bizim arabaya bindik. On beş kişi olduğumuz için bizim arabanın arkası da kapalı olduğu için üç kişi arabanın arkasına bindik ve Kayseri’ye doğru yola çıktık.

ALLAH BİR DAHA BÖYLE BİR FACİA YAŞATMASIN, TÜM TÜRKİYE’YE GEÇMİŞ OLSUN.

Mehmet Cuma KURT
Öğrenci
Göksun Arslanbey Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

ACI GÜN

O gün çok farklı bir gündü. Hiçbir şey olmamış gibi sıcacık yatağımıza girmişiz ve saat 04.17 olmuş, o anki içimdeki duygu artık kıyametin koptuğuna karşı getirmiş olduğum kanaatiydi. O sallantıda aklıma gelen ilk şey annem ve babam oldu. Onlardan başka hiçbir şey düşünmemiştim açıkçası. O gece hemen onların yanına koşuverdim. Sabaha bu şekilde uyanacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Babaannem de bizimle yaşıyordu, sallantıyı duyar duymaz yanımıza geldi. Babamın beni biraz daha o kadar çok sevdiğini anladım ki hani derler ya seni canımdan çok seviyorum diye ben bu cümleye hiç inanmazdım ama o günden sonra öyle oldu. İnandım. Babama deprem olmadan önce sürekli deprem esnasında ne yapılması gerektiğini anlatırdım. O gece babamın aklına gelen çök-kapan-tutun hareketi bizim hayatımızı kurtardı. Hayat üçgeni oluşturduk hani demiştim ya babamın beni ne kadar çok sevdiğini biraz daha anladım diye onu neden söyledim biliyor musunuz? Çünkü o gece babam benim üstüme kapandı bir şey olacaksa bana olsun diye bu benim aklıma geldikçe her zaman duyulanıyorum.

Deprem bittikten sonra biz o kışta aşağıya indik. Soğukta sabaha kadar bekledik. Babam Maraş'a kuzenlerimi ve kuzenimin annesini enkazdan çıkarmak için gitmişti. Ardından öğle saatlerinde olan deprem meydana geldi. O deprem olduğunda babam Maraş'taydı. Biz annemle tek başımıza yakalandık depreme. O an artık babam hayatımda olmayacak düşüncesine kapıldım. Ama çok şükür babama hiçbir şey olmadı. Babama bir şey olmamış olabilir fakat kuzenlerim ve annesini maalesef kaybettik. Ben o günden sonra şunu bir kez daha o kadar iyi anladım ki ailenizle çok güzel zamanlar geçirin, güzel anılar biriktirin, babanızı ve annenizi çok sevin. Onların her zaman yanında olun çünkü hayat kısa ve ben bunu depremde daha iyi anladım. Ölümün aslında burnumuzun dibinde olduğunu o geceki depremde anladım. Ailenize sahip çıkın, onları her zaman sevin.

Mislina SAĞIR

Öğrenci

Göksun Arslanbey Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

DEPREM ZAMANI

Günlerden 6 Şubat Pazartesi, 04.17'de olan deprem haberlerini dinliyorduk. Sonra deprem bitmiştir diye düşünüp bazıları uyuyor bazıları da oturuyordu. Öğle saatleriydi yemek yiyorduk, bir anda yine sallanmaya başladık. Annemin çiçeklerinin devrildiğini gördüm. Her taraftan toprak dökülüyordu. Herkes bir tarafa kaçıştı. Deprem durduğunda koşarak aşağıya indik. Dışarıda diz boyu kar vardı. Ailenin birkaçı terlik ve üzerine ceket almadan çıkmıştı. O yüzden eve gelip onlara ayakkabı, mont ve battaniye aldım. Korkudan eve yaklaşamıyorduk, bütün mahalle bizim oraya toplanmıştı. Ateş yaktık ama ısınamıyorduk. Bir yandan kar yağıyordu üzerimize. Komşular teker teker dağıldı ve sadece amcamlar ve bizim aile kaldı. Babam depremden dolayı şoka girmişti, kendinde değildi. Hastaneye götürdüm ama şoka girdi deyip yardım etmek istemediler. Annem hemşireleri ikna etti, işne yaptılar sonra köye döndük.

Babam hâlâ kendine gelememişti. Ateşin üzerine yürüyordu. Annemgil çareyi ona sakinleştirici vermekte buldu. İlaç içtikten sonra arabada uyudu. Bizde sabaha kadar dışarıda bekledik. Dudaklarımız soğuktan morarmıştı. Eve çıkalım biraz, dediler. Biz de eve çıktık. Biraz ısındık. Sürekli sallanıyordu, her sallandığında ayağa kalkıyor sonra tekrar oturuyorduk. Yemek yedikten sonra tekrar aşağıya indik, araba garajının etrafını kapattık. İçine soba kurduk. On üç kişi iki hafta orada kaldık. Nöbetleşerek uyuyorduk en sonunda çadır kurduk. Bir yandan gelen yardım turlarını indiriyorduk. Çok zorlu günlerden geçtik, evimiz ağır hasarlı olduğu için yıktılar. O yüzden biz de amcamgilde kalıyoruz.

Mustafa KAYA

Öğrenci

Göksun Arslanbey Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

6 ŞUBAT DEPREMİ

On beş tatilin son günündeydik ertesi gün okullar açılacaktı. Okul açılacağı için çok mutluydum fakat çok kar yağdığından dolayı okullar bir günlüğüne tatil edilmişti. Üzülmuştüm. O akşam dedemin doğum günüydü. Annemle birlikte dayımlara gittik dedemin doğum gününü kutladık. Kuzenlerimle oyunlar oynadık. Yatma saati gelmişti. Annem “Artık eve gidelim.” dedi. İki kuzenim de bizimle gelip bu gece bizde kalacaktı. Onları da yanımıza alarak hep beraber bize gittik. O gece biraz da bizde oyunlar oynadık. Saat geç olmuştu. Babam o gece yoldaydı, abim diğer odaya yatmaya gitti. Annem bir kuzenimle ben ise diğer kuzenimle birlikte yattım. Gece saat 02.30’a kadar kuzenimle oturduk. Telefonla sosyal medyada vakit geçirdik. Uykumuz geldi ve uyuduk. Ben uyumadan önce kuzenime içimde bir sıkıntı olduğunu söyledim. “Bir şey olmaz, haydi uyuyalım.” dedi ve uyuduk. Tarih 06/02/2023 saat 04.17’yi gösteriyordu ve biz çok şiddetli bir sallantıyla uyandık. Annem Kelime-i Şehadet getiriyordu. Uyandığımda ne oluyor diyemeden bütün ışıklar gitti. Etraf zifiri karanlık oldu. Abim sallantıdan dolayı odadan bizim odaya geleliyordu. Biz çıkacakken sallantı bir an durdu abim diğer odadan yanımıza geldi. “Nereye çıkıyorsunuz bu sallantıda?” dedi. Biz korkuyorduk, deprem olmuştu ama nerede olmuştu bilmiyorduk. Annemin telefonunun şarjı %14’tü kimseyi arayıp korkutmak istemedik. Gecenin o saatinde daha internete bile düşmemişti. O anda dayımın eşi aradı. Üç yaşındaki küçük kuzenimin ayağında çorap yoktu. Yengem, anneme kendilerine karşı yola gelmesini söyledi. Annem: “Siz burada kalın. Biz abinle onlara karşı battaniyeyle gidelim.” dedi. Tam içerinin kapısından çıkar çıkmaz bir sallantı daha başladı. Kuzenlerimi aldığım gibi çıktık, çok çaresizdik. Ne ayağımızda çorap ne de üstümüzde mont vardı. Çok soğuktu hava, bir yandan da kar yağıyordu. Annem o sallantıda çıkıp bize çorap ve mont getirdi. Ama sürekli sallanıyor ve kardan dolayı ıslanıyorduk.

Bizim arabamız olmadığı için dışarıda çok üşüdük. Karşı komşumuzun arabası vardı. Küçük kuzenimi, iki kuzenimi, yengemi ve beni arabasına almıştı. Annem, abim, dedem ve dayım dışarıda kalmıştı. Ne yapacağımızı nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Çarşığı dolanmaya başladık. Her yer kapkaranlıktı, kardan göz gözü görmüyordu. Saat 07.00 ve 08.00 arası büyük bir deprem bekleniyor haberi geldi. Ben hemen annemi aradım, eve çıktınız mı diye sordum. “Evet” dedi ve ben saat 07.00-08.00 arası büyük depremin beklendiğini ve aşağı inmeleri gerektiğini söyledim. Saat 08.00’de herhangi bir deprem olmamıştı. Eve çıktık, depremin Kahramanmaraş’ta olup 11 ili etkilediğini öğrendik. Hepimiz çok korkmuştuk. Annem sobayı yakmıştı ve kahvaltı yapıp hepimiz uyuduk ama annem her ihtimale karşı montlarımızı ve çoraplarımızı kurutuyordu.

Saat 10.00’da uyandık. Annem meyve getirdi hep birlikte yedik. Telefonları şarj edip haberleri açtık, depremden nerelerin yıkıldığına bakıyorduk. Bir yandan da akrabalarımıza ulaştık hepsi sağ salim kurtulmuşlardı. Hepsinin durumu iyiydi. Babam Gökşun’a geliyordu. Biz acıkmıştık öğlen 13.30-14.00 gibi yemeğe oturduk. Annem yemek hazırlamıştı. Tam yemek yerken daha şiddetli bir sallantı geldi ve her şey yıkılmaya düşmeye başlamıştı. Yengem küçük kuzenimi alıp kanepeye oturdu, abim diğer kane-

pede uyuyordu. Ben direkt yengemin yanına oturdum. Sallantı hafifleliyordu, evden çıkmaya çalışıyorduk. Hepimiz abime sesleniyorduk, ben en sona kalmıştım. Üstüme televizyon ve soba boruları uçmuştu. Zar zor her şeyi atıp dışarı çıkmıştım. Aşağı indiğimizde ben krize girmiştim. Alt komşumuz kendime gelmem için bana vuruyordu, ben ağlıyordum. Hepimiz Maraş yoluna çıkmıştık. Teyzelerimden biri Bursa'da diğeri İstanbul'da yaşıyordu. İkisi de arayıp bir şekilde oraya gelmemiz için yalvarıyorlardı. Ama oraya giden hiçbir otobüs olmadığı için gidemiyorduk. Annemler ne yapacağımızı, nereye gideceğimizi düşünüyorlardı. En sonunda annemin amcasının garajına gitmeye karar verdik ve hep beraber oraya gidip soba kurduk. Bir gece orada sabahladık ama sürekli sallanıyorduk. Allah'tan yardım istiyorduk, sosyal medyalara yardım için yazılar yazıyorduk. Ama sonuç kimse gelip yardım etmiyordu.

Sabah olmuştu. Babam aradı. Kayseri'den arkadaşı ve çocukları dolmuşlarla Göksun'a yardıma geliyormuş. Hem de bizi alıp götürceklerini söyledi. Biz "Tamam." dedik. Babam da o abilerle gelmişti ama kendisinin bizimle gelmeyeceğini söyledi. Annemin amcaları da gelmeyeceklerdi ve biz babalarımızı orada bıraktığımız için ağlıyorduk. Araca binip babamın arkadaşlarıyla Kayseri'ye gittik. İki gün orada kaldıktan sonra İstanbul'a gitmeye karar verdik. 9 Şubat'ta İstanbul'a yola çıktık. 10 Şubat'ta İstanbul'a vardık. Teyzem bizi görünce ağlamaya başladı. Bizim için kıyafet toplamıştı, kimisini almıştı. Biz üç ay boyunca İstanbul'da kaldık. Okulun ikinci dönemini orada bitirmek zorunda kaldım. İkinci sınavlar bitince Bursa'ya geçip 1 ay orada kalıp temelli memleketimize döndük. Düzene girmeye çalıştık hâlâ da çalışıyoruz ama sürekli depremler devam ediyor. ALLAH BİR DAHA BİZE VE KİMSEYE BÖYLE BİR ŞEYİ YAŞATMASIN.

Nisanur ŞAHAN
Öğrenci

Göksun Arslanbey Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

KORKU İLE UMUDUN BİRBİRİNE KARIŞTIĞI GECE

Metnime başlamadan önce 6 Şubat 2023'te Kahramanmaraş geneli oluşan deprem sonrası hayatını kaybeden tüm şehitlerimize Allah'tan rahmet dilerim.

Takvimler 5 Şubat Pazar gününü gösteriyordu, herkes olacıklardan bihaber normal yaşantısındaydı. Çetin geçen soğuklar yerini kara bırakmış yüce Allah'ın yağdırdığı bereket o gece hiç durmamıştı. Kimse geleceği göremezmiş ya da tahmin edemezmiş, bu hayatta ne oluyorsa aniden olurmuş. Nasıl olduğunu hissetmezmiş bile insan. O gece kimimiz arkadaşıyla, kimimiz ailesiyle, kimimiz de her şeyden biraz kopuk biraz eksik tüm sıradanlığı ile hayatına devam ediyordu. Gece olmuş herkes dinlenmeye geçmişti; çocukluğumdan beri karanlıktan çok korkarım, yalnız kalmaktan, çaresiz kalmaktan çok korkarım. Yine o gece çok karanlıktı, gökyüzü simsiyahtı ama içlerinden dökülen küçük kar taneleri o kadar masumdu ki... Korku ile umudun birbirine karıştığı o gece dostlarım. Saat kavramım yoktu zaten o çaresiz olduğumuz gecenin sabahı öğrendim ben de. 6 Şubat Pazartesi günü herkes gecesinden okula gitmenin heyecanını kurarken kar tatili mesajı gelmişti, benim içimde ise bir burukluk vardı. Nedenini bilmediğim, zaten nedeni de saat 04.17'de belli olmuştu. Yaşadığım, doğup büyüdüğüm kahraman kentim Kahramanmaraş çok büyük bir darbe almıştı. Tahmini 7 küsur bir darbe... Darbe dediğime bakmayın her darbeye silah kullanılmaz, o darbe Allah tarafından gönderilmiş bir titreme darbesiydi. Yüce Allah kullarını titreterek, sallandırarak uyandırıyor. Aylar önce bizi virüs nedeni ile evimize hapseden yüce Allah, şimdi bize o evleri mezar yapacaktı belki de! Çok korkuyordum deprem o kadar çok etkilemişti ki beni, o gece sanki yer yarılacak da içine girecek gibiydim. Yatağımdan doğruldum ve koşar adım kapıya yöneldim. Evden çıkmayı başardım çok şükür ama dışarıyı içerden daha kıyametti. Kar yağışı ve şiddetli soğuk o kadar etkilemişti ki insanları, kimisi bağırıyor, kimisi ağlıyor, kimisi feryatlar ediyordu. O an kendimi bir savaşta gibi hissettim ama soğukkanlı durmak zorundaydım. Annem ve kardeşlerime sahip çıkmam gerekiyordu. Korkularını dindirdim az da olsa. Ailem evimizin tam karşısına dikilmiş, her bir yanında anıları olan o kocaman beton yığınına bakıyordu. Sanki o beton yığını ile birlikte bizim anılarımız da çökecekmiş gibi. Depremın ertesi günü ailemle birlikte Nevşehir'e gittim, sağ olsunlar bize çok yardım etti herkes. Yaşadığım, doğup büyüdüğüm Kahramanmaraş'ımı bu durumda görmek beni çok üzdü. Aylarca anılarıma uzak yaşadım. Bir sürü yemek yedim, çorba aynı çorbaydı da kokusu çok başkaydı. Anılarımı bıraktığım gibi hayallerimi de bırakıp çekip gitmiştim. Bazı duygular eksik, bazı insanlar kayıp ve bazı hayatlar yarım kalmıştı. Dışarıdaki insanlara herkes yardım ediyordu, ben de yardım diyordum da içimde kopan fırtınalara çare bulamamıştım. Ağlayan bebek sesleri kulağımdan gitmiyordu. Aylar sonra Kahramanmaraş'ıma gelince anladım Maraş Maraş'tı da hayaller yarımdaydı.

Deprem ile ilgili bir anı anlatılacak olursa benim size anlatacaklarım böyle olur. Daha önce hiç bu kadar acı dolu bir anı görmemiştim ancak bazı anılar bizlere ders verir, benim bu anıdan çıkardığım ders: Sevdiklerinize, anılarınıza sahip çıkın, insanları kırmayın, ölümle yaşam arasındaki çizgi o kadar ince ki mutlu olmaya çalışın, mutlu etm-

eye çalışın. Dediğim gibi bu hayatta her şey aniden olurmuş, kimse geleceği göremezmiş, bir nefes kadar yakınmış ölüm insana, o gece uyanan tek şey bir avuç et parçası olan bedenlerimiz değildi. Ders çıkartalım ve o bedenleri hakkı ile kullanmaya çalışalım. Yoksa beden beden de içindeki insan mı?

Oğuzhan ALKAN
Öğrenci
Göksun Arslanbey Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

VAZGEÇİŞ

Öyle zor şeyler yaşarsın ki vazgeçmem dediğin her şeyden koparsın, isyan edersin ama çaban boşadır. Uzaklaşmaya çalışırsın değil. Aklın hep farklı yerlerde, farklı noktalarda olur ama elinden düşünmekten başka hiçbir şey gelmez. Ağlamak istersiniz boğazınız düğümlenir, gözlerinizden bir damla yaş akmaz. Büyük bir acıyla yaşarsınız. Bu acılar, bu düşünceler, bu isyanlar ve bu vazgeçişler hiç beklenmedik bir olay üzerine başlar. Bizlerin yaşadığı bu olayda onlarca insanın hayatının son buluşu ya da onlarca insanın uzuvlarını kaybetmesi çok acı...

Aile bir vücut ve aile fertleri ise vücudun uzuvları gibidir. Ancak aile fertlerini kaybetmek uzuvlarını kaybetmekten daha acıdır. Küçük çocukların annesiz, babasız kalması ya da annenin, babanın yavrusuz kalması... Bunları yaşamak insanı tarif edilemeyecek acılara sokuyor. Onların geri gelmeyeceğine alışmak ya da aynı evde yaşarken bir anda onların sesini artık duyamamak insanı vazgeçişlere sürüklüyor.

Sümeyye ALICI
Öğrenci

Göksun Arslanbey Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

Soğuk bir şubat gecesi idi. Dışardan beyaz kelebekler gibi süzülen kar taneleri şehrin ışıkları ile kucaklaşarak büyüleyici bir atmosfer oluşturuyordu. Her şeyden habersiz akşam huzur içerisinde yatağıma yattığımda ertesi günün planlarını kafamda kurgulayarak uykuya dalmıştım.

İlginçtir son birkaç aydır rüyalarım hep deprem olduğunu görüyordum. 6 Şubat saat 04.17 hayatın durduğu andı. Bir sarsıntı hissettim ve yarı uykulu halde yine yaşananların bir rüyadan ibaret olduğunu zannetmişim. O esnada kulakları sağır edercesine uğultuları ve çığlık seslerini duyunca yaşananların rüya olmadığını anladım. Yatağımdan fırlayıp ayağa kalkmaya çalıştım, sendeledim, kalkamadım. Sarsıntı git gide artıyordu ve aksilik elektrikler de kesilmişti. Lakin odam garip bir şekilde aydınlanmıştı. O anda kızımın üstüne siper olup depremin geçmesi için dualar etmekten başka bir şey elimden gelmiyordu. Depremin durmasını bekliyordum. Ama her geçen saniye depremin şiddeti, gürültüleri ve uğultular artıyordu. Sarsıntı o kadar şiddetlenmişti ki “Allah’ım, ya deprem dursun, ya da bina devrilsin yeter ki bu yaşananlar bir an önce bitsin.” diye içimden kendi kendime konuşuyordum. Yaşananların artık bir deprem olmadığını kıyametini koptuğunu düşünmeye başlamıştım. Ancak eşime ve çocuklarıma cesaret vermek için depremin duracağını, sağ salim dışarıya çıkacağımızı, korkmamalarını telkin ediyordum. O an yaşananları rasathaneler saniyeler ile ölçülmüş olabilir ama yaşananlar için geçmek bilmeyen asırlar kadar uzundu.

Deprem durmuştu, eşime ve çocuklarıma hemen binayı boşaltmamız gerektiğini söyledim. Elime geçen montu, kabani, battaniyeyi de üzerlerine vermeyi ihmal etmiyordum. Bir an önce dışarı çıkma çabası içerisindeydik. Apartman merdivenleri inşallah sağlam kalmıştır, diye düşünmekten de kendimi alamıyordum. Karşı komşumuzun: “İmdat! Kapı açılmıyor yardım edin.” çığlıklarını duyunca dairelerinin giriş kapısını açmak için çabaladım ama açılmamıştı. Şu an görsem kim olduğunu hatırlayamayacağım biri tekme vurarak kapıyı kırmayı başarmıştı. Karşı komşumuzun da dışarı çıkmasını sağlamıştı. Artık bir an önce dışarı çıkmalıydık. Merdivenlerin sağlam kalıp kalmadığı konusunda endişelerim devam ederken telefon ışığıyla 9. kattan aşağıya sağ salim inebilmiştik.

O ana kadar sadece bina içerisinde olanları düşünmüştüm. Dışarı çıktığımda manzaranın ne denli dehşet verici olduğunu anladım. Ortalık sanki mahşer yeri gibi olmuştu. Korkuyla sağa sola kaçışan insanları görünce dehşetin ne denli büyük olduğunu anlamıştım. Bina dibinde beklemenin tehlikeli olacağını düşünerek arabaya binip açık bir alanda beklemek için hareket etmek istedim. Hareket etmek ne mümkündür! Trafik tam bir keşmekeşti. Zor da olsa açık bir alanda havanın ağarmasını bekleyecektik. Kar şiddetini artırarak yağmaya devam ediyor, sabah bir türlü olmayı bilmiyordu. Çaresiz beklemekten başka bir şey yapamıyorduk. Şehrin farklı yerlerinde alevler ve dumanlar yükseliyordu. Nihayet hava aydınlanmıştı. Güvenli olduğunu düşündüğümüz bir okula sığındık. Soğuk iliklerimize kadar işlemişti. Etraftan gelen birkaç aileyle orada kalacaktık. Gün ortası şiddetli bir depremle yine sarsıldık. Korku ve paniğimiz iyice artmıştı.

Geceyi büyük bir sessizliğin korkunç çığlıkları arasında, arabanın içinde geçirmiştik. Ertesi gün gelen bir mesaj ile İl Emniyet Müdürlüğünde toplandık. Artık şoku biraz olsun atlattığımız. Yardıma ihtiyacı olan insanlara yardım edebilmek için çadır kent ve konteyner kent alanlarında 105 gün devam eden serüvenimiz başlamıştı. Bu süreçte yaşadıklarımızı, gördüklerimizi anlatmak için kelimeler kifayetsiz kalır. Bazen tüm bu yaşananların bir rüyadan ibaret olduğunu düşünüyorum, uyandığımda her şeyin normale döneceğini zannediyordum. Evet, artık hiçbir şey eskisi gibi olmasa da hayat devam ediyordu. Keşke tüm yaşadıklarımıza sabah kalktığımızda oh çok şükür hepsi rüyaymış diyebilseydik! Ama her şey acı gerçeklerin ta kendisiydi!

İlhan EMERCİ
Öğretmen

TOKİ Yıldız Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

KIYAMETİN İÇİNDEN

Bazı günler vardır, özlemle anarsın. Bazı günler vardır, hep hatırlamak için fotoğraf karelerine bakar gibi zihninde yaşarsın tekrar tekrar. Bazı günler de vardır ki hafızandan silmek istediğin halde bir türlü başaramazsın onlardan kurtulmayı. 6 Şubat 2023... Benim için, ailem için, şehrim için, hatta tüm ülkem için öyle bir gün oldu işte. Hatırlamak için direndikçe hatırladığımız, bir yandan da asla unutmak istemediğimiz bir gün. 6 Şubat 2023...

5 Şubat 2023 Kahramanmaraş'ta, evimde geçirdiğim sıradan bir gündü. Yarıyıl tatilinin son günüydü, 8. Sınıf öğrencisiydim ve ertesi gün arkadaşlarıma ve okuluma dönecek olmanın heyecanı içindeydim. Gün içerisinde başlayan yoğun kar yağışı nedeniyle okulların bir gün daha tatil edildiğini öğrenince arkadaşlarıma kavuşmak isteyen yanım hüzünlenirken ailecek kar keyfi yapmak isteyen yanım seviniyordu. Dantel motifleri gibi toprağı süsleyen karı uzun süre seyrettikten sonra odama çekildim. Annem erkenden uyumuş, babam da televizyona dalmıştı. Madem yarın tatildi, o zaman ben de kankamla uzun uzun konuşabilirdim. Ne de olsa sabah erken kalkmak zorunda değildim. Arkadaşım ile konuşurken sonradan hatırladıkça tüylerimi diken diken eden bir cümle kurmuştum: Havanın rengine bak, kıpkırmızı. Deprem mi olacak acaba? Şu an şu satırları yazarken bile ürperiyorum bu cümleden. Ben bu cümleyi kurduktan 17 dakika sonra korkunç bir sarsıntıyla afalladık hepimiz. Sanki yerle gök yer değiştiriyordu. Hemen anneme doğru koşmaya başladım. Meğerse o da benim yanıma geliyormuş. Birbirimize sarılıp babamın yanına gittik ve kendimizce güvenli bulduğumuz bir alanda yaşam üçgeni oluşturup hiç bitmeyecekmiş gibi görünen sarsıntının geçmesini bekledik. Annem yüksek sesle dua okuyordu. Ben de ona eşlik etmek istiyordum ama dudaklarımdaki titremeyi durduramıyor, kendime söz geçiremiyordum. Sanki her an yer yarılabilir ve bizi içine alabilirdi. Depremle gelen sarsıntıya ve binanın sesine evdeki tüm eşyalar da eşlik ediyor, korkunç sesler çıkarıyorlardı. Bitmek bilmeyen bu sarsıntıya ve içimdeki yoğun korkuya rağmen içerde kalan kedilerim geldi aklıma. Kapılarını açmak, onları kurtarmak istiyordum ama yapamıyordum. Nihayet sarsıntı durduğunda montlarımızı alarak binayı terk ettik.

Aşağıda da durum bizim evdekinden farksızdı. Sanki kıyamet gününde gibiydik. İnsan sağa sola koşuşturuyor, ağlaşıyor, sevdiklerine ulaşmaya çalışıyordu. Hava soğuktu, çok soğuktu, hiç olmadığı kadar soğuktu. Oysa bu mevsimde Kahramanmaraş bu kadar soğuk olmazdı. Arabamıza ulaşmamız, kendimize sıcak bir sığınak bulmamız gerekiyordu ama elektrikler kesik olduğu için otoparkın kapısını açamıyorduk. Babam, bütün gücünü kullanarak ve bence büyük bir cesaret örneği sergileyerek otopark kapısını açtı. Herkes arabasını çıkardı ve soğuk ve yağışlı havadan kurtulmak istercesine arabasına bindi. Bizim çevremizde yıkılan bina yoktu ve şehrimizin neredeyse üçte ikisinin yıkıldığını henüz hiçbirimiz bilmiyorduk. Sabah gün ağarana kadar arabada kalıp ısındık ama benzimiz azalmıştı. Babam bir benzinlik buldu ve eline bidon alıp kuyruğa girdi. Bitmek bilmeyen o kuyrukta ne kadar bekledi, bilmiyorum. Sonunda biraz benzimiz oldu.

Ögle saatlerindeki Elbistan depreminden ve üç günün ardından artık evimize giremeyeceğimize karar verdik ve kedilerimi de alıp Ankara'ya gittik. İki buçuk ay Ankara'da kaldık ama kalbimiz şehrimizde, sevdiklerimizin yanındaydı. Her gün bir ölüm haberi alıyor, üzüntümüzün içinde boğulacak gibi oluyorduk. Boğulmamak için döktüğümüz gözyaşları bizi ferahlatmıyor, acımızı hafifletmiyordu. O günlerde yaşadığımız çaresizlik hissini ve acıyı tarif edecek kadar kelime bildiğimi düşünmüyorum. Belki yıllar sonra daha donanımlı bir yetişkin olduğumda ancak tarif edebilirim o acıyı, belki...

Okullarımız açıldı ve biz Kahramanmaraş'a döndük. Evlerimiz, sokaklarımız, caddelerimiz sanki yabancı bir şehre aitti. Bu şehir, beni m şehrim değil gibiydi. Asla unutamayacağımız bir acıya alışmaya çalışıyoruz şimdi. Kayıplarımızı mümkün olduğunca gülümseyerek anıyor ve Allah bir daha ülkemize böyle acılar yaşatmasın diye dualar ediyoruz. Ve umut etmeye devam ediyoruz. Bu hayattaki en güzel şey umut değil mi?

Nisan Duru ERTUĞRUL
Öğrenci

MADO Akdeniz Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

GÖNÜL FENERİ

Gözlerim kapalı, kalbim uyanık...

Gece lambasının kızıl kör ışığı ortalığı aydınlatmaya yetmiyordu.

Torunum Gülpüren'in, geceleri hiç ses çıkarmayan, uslu uslu uyuyan kanaryasında bir huzursuzluk... Huzursuzluk ne ki, hiç duymadığım bir sesle vicir vicir ötüyor, kendini tel kafesin duvarlarına çarpıyordu. Sanki kafese bir kedi eli uzanmış da onu yakalamaya çalışıyordu.

Ayaktayım.

Işığı yakıyorum.

Saate bakıyorum: 04.16...

"Korktun mu meleğim? Nedir bu telaş? Ne odu?"

Göz bebekleri büyümüş, tel duvarlara sımsıkı yapışıyor.

Demeye kalmıyor, yerin yedi kat zemminden gelen korkunç bir uğultu... Sanırsın ağzından alevler fişkıran bir ilk çağ canavarı gelip siteye dayanmış. Kanarya sürekli ötüyor. Gagasıyla çat çat telleri dövüyor. Gür bir kanat şakırtısı içinde kafesten çıkmak için çırpınıyor.

Her şey saniyeler içinde oluyor.

Ev birden beşik gibi sallanmaya başlıyor. Görünmeyen o ilk çağ canavarının alevden nefesiyle ürperiyorum. "Eyvah! Deprem!" diyorum. Sallanmanın şiddeti git-tikçe artıyor. Beton kirişler çatırıyor, duvarlar yerlerinden oynuyor. Duvarlar üstüme üstüme geliyor. Dengemi kaybediyorum. Bilemediğim bir güç karşı duvara çarpıyor beni. Evin halısı denizler gibi dalgalanıyor. Sanırsın ki koca apartman bir yayın üzerinde inip kalkıyor. Bakıyorum, eşim ve torunum halâ yataktalar. Eşime sesleniyorum:

-Deprem oluyor, kalk!

-Bismillah, bismillah! Allahım! Allah'ım sen koru bizi!

-Sakin ol! Sakin Ol! Panik yapma! Şimdi geçer!

Geçmiyor. O ilk çağ canavarı daha büyük bir homurtuyla mutfığa giriyor. Sadece mutfakta değil, aynı anda bütün odalara. Duvarları görülmemiş bir öfkeyle zorluyor. Tabakları şangır şangır yere çalıyor. Kırmadık dökmedik bir şey bırakmıyor. Diğer odalarda ne olduğunu bilemediğim devrilme, düşme sesleri. Babanesiyle yatan torunum Gülpüren, acı bir çığlıkla uyanıyor. Olağan üstü bir şeylerin olduğunun farkında.

-Babanne! Korkuyorum!

Eşim, çocuğa sımsıkı sarılıyor.

-Korkma canım. Bak ben senin yanındayım.

Ağzında dualar, yakarışlar:

-Bismillah bismillah! Allahu ekber! Allahu ekber. Allah'ım sen büyüksün. Allah'ım sen büyüksün.

Canavar durmuyor. Odaları dut silker gibi sarsıyor. Duvarlarda ne varsa yere indiriyor.

Gülpüren ağlıyor. Kanarya durmadan ötüyor.

-Acele et. Hemen dışarı çıkalım.

Bir avize patlıyor tepemde. Cam çerçeve büyük bir şangırtıyla yere iniyor. Cam kırıklarının içindeyim. Kitaplar savruluyor başıma. Şaşkın şaşkın bir öteye bir beriye

savrulup duruyorum. Telefonumu arıyorum. Telefonum koyduğum yerde yok. Nihayet yerde kırmızı bir sinyal... İlaçlarımı bulmak mümkün değil. Bir an önce eşim ve torunumu alıp dışarı çıkmalıyım. Canavar boş durmuyor. Karşı duvarı bir kâğıt gibi yırtıyor. Ürperiyorum. Ortalığa acı bir barut kokusu yayılıyor. İçeride bir toz bulutu. Ayacağım altından sanki bir halı çekiliyor. Yer dalgalı denizler gibi oynuyor.

Gülpüren'in sesi yeniden duyuluyor:

-Babaanne kanaryamı istiyorum.

-Telefonunu yanına al.

-Nerde olduğunu biliyorum.

Canavar durmuyor, canavar gittikçe şiddetini artırıyor. Duvarlar damar damar çatlıyor. Çatlaklar büyüyor. Elbise dolabı karyolanın üzerine büyük bir gürültüyle devriliyor. Kıl payı kurtuluyoruz.

Elektrikler kesiliyor. Ortalığa zifiri bir karanlık düşüyor. El yordamıyla ceket gibi bir şey buluyorum. Diğer koluma bir türlü geçmiyor. Öfkeyle kaldırıp atıyorum. Üzerimde pijamalar... Kapıdayız. Aman Allah'ım kapı açılmıyor. Bütün zorlamalarımıza rağmen açılmıyor. Depremden kasıldığı kesin. Birkaç kez güm güm vuruyorum. Dışarıda sesler var ama kimse bakmıyor kapıya. Ben vurmaya devam ediyorum. Eşim ağlıyor. Gülpüren ağlıyor. Nihayet bir çat sesiyle kapıyı açıyorum. Kendimizi dışarı zor atıyoruz. O sırada kanaryanın sesi yeniden duyuluyor:

-Çilirink! Çilirink!Çilirink!

Sanki beni burada koyup nereye gidiyorsunuz, diyor.

-Dede kanaryam... diyor Gülpüren.

Kapıyı çekiyorum.

Eşimin bileği sımsıkı elimde... Gülpüren kucagımda. Karanlığın içindeyiz. Merdivenleri cep telefonunun ışığında birbirini tepeleyerek inenler var. Herkesin ışığı kendi önünde. Yuvarlanarak iniyoruz üçüncü kattan aşağı. Merdiven karanlık bir dehliz... Merdiven inmekle bitmeyen bir gayya kuyusu... İnsan bedenlerine çarpıyorum. Herkes panik içinde... Uyarın kalın bir ses merdiven boşluğunu dolduruyor: "Aşağı inin. Apartmanları derhal boşaltın. Evlerden çıkın! İçeride kimse kalmamasın!" Herkesin ağzında "Bismillah Bismillah!" "Allahu ekber! Allahu ekber!" nidaları... Sağım uçurum, solum uçurum.

Bu arada eşimi karanlıkta kaybediyorum. Birkaç kez çağırıyorsam da duyurmak mümkün mü? Gülpüren ağlıyor: "Dede kanaryamı istiyorum!"

"Önce babaanneni bulalım."

Eşimi tekrar çağırıyorum. Sesim gürültü de eriyip gidiyor. Yok...

...

Nihayet dışarıdayız. Bardaktan boşanırcasına bir yağmur... Sitelerden insan boşanıyor. Mahşeri bir kalabalık... Koşan bağırın insanlar görüyorum. Herkes panik içinde bir yerlere kaçışıyor. Bir ihtiyar teyze yere düşüyor. Kendini kaldırınlara yalvarıyor: "Kocam alzaymır. Çıkaramadım, içerde kaldı. N'olur kurtarın onu!" Herkes can pazarında... Kimsenin kimseye baktığı, dinlediği yok. Yağmur sicim sicim iniyor. Gözlerim, ıslak gri karanlıkta eşimi arıyor. Karşı çınarın altına sığınıyoruz. Bizim gibi başka sığınanlar da var. Güya yağmurdan korunacağız. Kalabalık gittikçe çoğalıyor. Bir de ne göreyim, eşim arkamda değil mi! Ayaklarımın çıplak olduğunu sonradan fark edi-

yorum. Herkes arabası ile hızla uzaklaşıyor. Arabanın anahtarını almayı unutan galiba bir ben varım. Karanlık ve yağmur... Hava soğuk. Üşüyoruz. Her yer çamur. Titriyorum. Ortalık yavaş yavaş ağarmaya başlıyor.

O sırada önümüze yağmur damlacıklarının patladığı siyah bir araba duruyor. Islak cam aşağı iniyor. Bakıyorum bizim kapı komşumuz öğretmen Salih Bey... Karısı ve çocukları arabadalar. Eşim ve ben her zamanki gibi mesafeliyiz. Gözleri bende... Eminim bir şey söyleyecek. Başımı çeviriyorum öbür yana.

dedim ya resmî, mesafeli bir komşuluğumuz var. Israrlı davetlerimize rağmen akşam oturmalarına evimize gelmezler, gelmedikleri için gitmeyiz. Babam, annem vefat etti, beş dakika geçip taziyede bulunalım demezler. Bayramlarda, seyranlarda kapımızı çalmazlar. Evlerini yeni aldılar. Üç beş komşu bir olup hayırlı olsun ziyaretinde bulunmamıza rağmen iadeyi ziyarette bulunmazlar. Ya asansörde karşılaşırız ya kapı önünde. Hemen hepsi bir selamlaşmadan öteye geçmez.

Şimdi durmuş önümde müstehzi tavırlar içinde bana bakıyor. Parkinsonlu sağ elim titremeye başlıyor.

Arabadan iniyor. Elindeki şemsiyeyi başımıza tutuyor.

-Hocam üşümüşsünüz. Hava çok soğuk. Islanmışsınız da. Lütfen arabaya buyurun.

-Yok, diyorum. Sağol...

O ısrar ediyor.

Hayretle bakıyorum yüzüne. Doğrusu duyduklarıma inanamıyorum. Bir insan kısa zamanda nasıl bu kadar değişebilir? Sanki eski komşumuz gitmiş yeni bir komşu gelmiş. Asık suratlı, soğuk Salih Bey gitmiş, sevgi ve merhamet dolu yeni bir Salih Bey gelmiş. Bu zeytin dalı neyin nesî?

Hanım ve Gülpüren bana sormadan geçiyorlar arabaya. O kadar çaresiz ki...

Komşu, sormadan ben söylüyorum:

-Arabanın anahtarını çıkarken sehpanın üzerinde unutmuşum.

-Hocam, gidip alalım.

-Olur mu, artçı depremler devam ediyor. Canavar içerde!

O sırada Gülpüren'in sesi duyuluyor:

-Amca, benim kanaryam içeride kaldı. Ne olur onu da kurtarın.

-Ah canım benim. Tamam, söz. Kanaryanı alıp geleceğim. Haydi hocam! Ya Allah, bismillah!

Apartmana yaklaşıyoruz. "Gitmeyin. Canınıza mı susadınız?" diyorlar. "Artçılar devam ediyor."

Telefonun fenerini yakıyoruz. Hızla tırmanıyoruz merdivenleri. Üçüncü kattayız. Kapıyı açıyorum. Benimle birlikte kendi de içeri giriyor. "Hocam, panik yapma," diyor. Doğalgazı kapatıyor. Elektriğin şalterini indiriyor. "Yanına battaniye al" diyor. Ayakkabımı bulup giydiriyor. Asılı montumu alıyorum ama bir türlü giyemiyorum. Kollarını tutarak giydiriyor. Arabanın anahtarı bende, kanaryanın kafesi kendinde kapıyı çekip çıkıyoruz.

Kanaryayı kafesiyle Gülpüren'e uzatıyor. Gülpüren'in gözlerinde yıldızlar... Sevincinden ağlıyor.

-Teşekkür ederim amca, diyor.

Arabamın binanın zemin katında otopark yerinde olduğunu ikimiz de biliyoruz.

Sen bu hâlinle arabayı çıkaramazsın Hocam. İş başa düştü! Ver anahtar! ”diyor.

Telefonun ışığını yeniden açıyor. Otoparka uzanan karanlık dehlizde kayboluyor.

Ben mahcup, şaşkın, donakalıyorum

Bize kulak misafiri olan yanımdaki aksakallı ihtiyar ortalığa konuşuyor: “Vay be!” diyor. “Demek hâlâ iyi insanlar varmış bu dünyada. Öyle ya, karanlık olmasa aydınlığı, kötü olmasa iyiyi, yanlış olmasa doğruyu nasıl fark edeceğiz?”

Bana dönüyor:

-İstmeden kulak misafiri oldum. Merakımı bağışlayın. Can pazarının yaşandığı, korkunun dağları sardığı şu ortamda sana bu fedakârlığı yapan kimdir? Yakın bir akrabamız olmalı.

-Komşum... Kapı komşum.

- Öyle ya insan öbür dünyada komşusundan sorulmuş. Bütün mesele o gönül fenerini yakabilmekte o gül sancısını yüreğimizde duyabilmekte, bu sırrı keşfetmekte yatıyor.

Az sonra güçlü bir ışık huzmesiyle arabayı alıp geliyor. O gözümde sadece bir kahraman değil, iyi yürekli güzel bir insan...

“Buyur Hocam!” diyor.

Gözlerim dolu dolu.

“Sana nasıl teşekkür edeceğimi, ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Olur mu Hocam, biz komşuyuz. Şimdi tek yürek olma zamanı.”

Sarılıyorum. İçimde derin bir muhasebe: “Biz nerede hata yapıyoruz?”

Necdet EKİCİ

2023 Yılı'nın ilk cumartesi günüydü. Genellikle geceleri geç yattığım için o sabah da kendime gelmem biraz zor olmuştu. Sabah erkenden ailecek kahvaltı yaparken bir yandan da gözlerimi ovuşturuyordum. Çünkü oğlumu yine okulunun kursuna götürecektim. Tekerek yolundan Yatılı Bölgeye doğru acele etmeden arabamı sürüyordum. Cumartesi günü olmasına rağmen işlerine giden yetişkinlerle kurslara giden öğrenciler adeta yollara dökülmüştü. Kimisi kendi arabalarında yoluna devam ederken kimileri de bu soğukta duraklarda dolmuş ya da otobüs bekliyorlardı. Ocak ayının ilk günlerinde olduğumuz için hava acayip sisliydi. Oğlum bana 'baba sis bir nevi bulut mudur?' diye bir soru sordu. Ben de 'evet sis aslında yere değen buluttur. Güneşin çıkmasıyla havalar ısınır, ısınmaya bağlı olarak yağışma azaldığı için sis de azalır ve yavaş yavaş kaybolur.' dedim. Umarım ülkemizin geleceği olan gençlerin önündeki sisleri de ortadan kaldıracak bir güneşleri olur. Hayat şartlarının kolay olmadığından gençlerin 'adam olmak için' okumaktan başka çareleri yok diye düşünüyorum. 'Adam olmak' tabi ki sadece bir meslek sahibi olmak anlamına gelmez. Eğer sadece bir meslek sahibi olmak için okuyorsanız bu bir zorunluluktur. Kendinizi geliştirmek ve hayatı anlamak için okumalısınız. İşte o zaman okumak zevkli ve anlamlı bir uğraşa dönüşür. Efe'yi okuluna bıraktıktan sonra kurumuma giderek arabamı düzgünce park ettikten sonra, kurum binamızın dış kapısının henüz açılmamış olduğunu gördüm. Eğer okulum açık olsaydı, benim için çok değerli olan bu bir saatlik zaman dilimde sınıfıma gidip, bilgisayarımı açarak bir yazı yazmayı planlıyordum. Sabahları erken geldiğimde genellikle öyle yaparım. Binadan içeriye giremeyince bulunduğu yere çok yakın olduğu için hemen öğretmenevinin okuma salonuna gidip kitap okumaya karar verdim. Öğretmenevinin yıllardır tanıdığım lobi görevlisine 'günaydın' diyerek merdivenlerden yukarıya çıktım. İkinci kattaki lokal bölümünde temizlik yapan görevli erken bir saatte karşısında beni görünce biraz şaşırıldı! Ben de kendisine selam verdikten sonra kitap okuyacağımı belirterek okuma bölümüne geçtim. Lokalin asıl büyük bölümünde 25-30 civarında oyun masası, okuma bölümü için ayrılan küçük bir köşede ise birkaç koltuk, birkaç sehpa ve eski dolapta birkaç kitap vardı. Öğretmenliğe ilk başladığım yıllarda sık sık geldiğim öğretmenevine uzun süredir ilk defa geliyordum. Kitapların sayısının az ve eski kitaplar olduğunu görünce üzülürdüm. Çünkü toplum olarak fazla okumuyor olmamız bir tarafa, topluma her konuda örnek olması gereken öğretmenler bile fazla kitap okumuyordu. Bu durum gerçekten üzücü... Çünkü okumamak cahilliği, cahillik de geri kalmışlığı getirir. Ayrıca burası Ortadoğu ve bu coğrafyada belirttiğim nedenlerden dolayı medeniyetler tekamül etmekten çok yıkılıyor ve tıpkı Zümrüdüanka kuşu gibi küllerinden doğarak yeniden kuruluyordu. Türk milletinin son dirilişi olan Türkiye Cumhuriyetimizi de yaşatacak olgu okumak, okumaktır. Bu cümleler beynimde dönüyor, Stefan Zweig'in satranç romanındaki kahramanın yaşadıkları aklıma geldi. Kitap da ünlü bir yazar olan kahramanımız, uzun süre bir tutukluluk dönemi geçirmektedir. Ancak bu tutukluluk sürecini bir hücrede filan geçirmiyor. O bu süreci lüks bir otel odasında geçiriyor. Buna rağmen orası kendisine acı veren bir mekâna dönüşüyordu. Çünkü tecritte bulunduğu odada okumak için herhangi bir kitap bulunmuyordu. Ben de uzun süre kitaptan uzak kaldığım için bir an önce bir şeyler okumak istiyordum. Kitaplıktan umudumu keserek şöyle bir etrafıma

baktığımda sehpanın üzerinde duran ve kapağında Orhan Veli'nin siyah beyaz vesikalik fotoğrafı olan bir dergi gözüme ilişti. Bu dergi 'Düşeyaz' dergisiydi. Normalde de takip etmeye çalıştığım bu derginin okumadığım bir sayısını o anda görmüş olmak beni sevindirdi. Dergi okuma tarzım öteden beri, önce mutlaka kapak ve içindekileri inceledikten sonra, en çok dikkatimi çeken yazıdan başlamaktır. Eğer yeterince vaktim de varsa tamamını okurum. Okumak için derginin ilk sayfasını açtığımda bazı kelimelerin altlarının tükenmez kalemle çizilmiş olduğunu gördüm. Vedat Ali Kızıltepe'nin yazısında dergicilik serüvenine 2015'te başlamış olmasına rağmen, adının değişmiş şekliyle 'düşeyaz' olarak ilk sayısının bu sayı olduğu ve bu sayının temasının da 'diriliş' olduğu yazıyordu. Okumaya devam ederken dikkatimi bir şey çekti. Benden önce bu dergiyi okuyan kişi 'şevk, akıl dimağı, istişare, meşakkatli, dem vurmak ve fikri özgürlük kelimelerinin altını çizmişti. İkinci sayfadaki yaşama sevinci, doğa ve umut temalı 'yaşama tutunmak' yazısını da beğendim. Dirilişe ilgili şiirlerden sonra Niyazi Kara'nın insandan başlayarak toplumun dirileceğini ve erdemli insanlar sayesinde erdemli toplum olabileceğimizi anlatan güzel bir yazısı vardı. 'Bin Umud' yazısına şöyle bir göz gezdirdiğimde benden önce okuyan ve kim olduğunu merak ettiğim kişi bu yazıda terminal, peron, muavin, bavul, paradoks ve hikaye kelimelerinin altını çizmişti. Bu kişinin de benim gibi yolculuğu seven biri olduğunu düşünmeye başladım. Çünkü altı çizili bu kelimeler anlamları bilinmeyecek ya da çok ilginç kelimeler değillerdi. Hatta dikkatli okuma yapmasından onun bir yazar bile olabileceğini düşmekten kendimi alamadım. Bu arada neden bir dedektif gibi inceleme yaptığımı farkında bile değildim. Sonra kendi kendime en son okuduğum Ahmet Ümit romanının etkisinde kalmış olmalıyım diye düşündüm. Komiser Nevzat'ın maceralarını anlatan 'Kırlangıç Çığılı' adlı bu maceranın etkisinden çıkmamışsam güzel bir roman olmalıydı değil mi? Türk milletinin binlerce yıllık tarihi boyunca geçirdiği evreleri çam metaforuyla anlatan ve çok güzel bir söz ile biten Veysel Altunbay'ın da yazısını çok beğendim. Selma Dolgun hanımefendinin yazdığı 'zakkum konağındaki diriliş' adlı öyküyü de benden önce okuyan kişi bazı izler bırakmıştı. Ancak bu sefer kelimelerin altlarının kurşun kalemle çizilmiş olduğunu fark ettim. Bu arada yine bu konulara takıldım ve kafam karıştı. Okuyan kişinin neden bu sefer de kurşun kalemle çizmiş olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Acaba dergiyi okuyan kişi aynı kişi miydi? yoksa başka birisi miydi? diye düşündüm. Belki de kendine ait kurşun kalemini yanına almayı unutmuştur. Garsondan bir kalem istediğinde o da okey oynayan kişilerin kullandığı kalemlerden birini vermiştir diye düşündüm. Bu yazıda ise matem, sükut, zapt etmek, tebessüm, hissiyat, şefkat, mahcup, defa ve nirvana kelimelerinin altları çiziliydi. Bu çok uzun bir öyküymüş sonra okurum diyerek, Zekeriya Çakabey'in 'Yıldız tutan çocuklar' şiirine geçtim. Çünkü her bir nesir iyi birer yemek türü ise, şiir de benim için çeşit çeşit tatlı türlerindedir. 'Bir hortum çıkmalı, yıkmalı eğri duran direkleri, bir ruh üflemeli yeni doğan çocuklara, düzeltmeli dünyanın altında dönen tekerlekleri' diyordu Çakabey bu şiirinde. İyi bir damak tadı bırakan şiirdeki bu temennilere ben de 'amin' diyerek okumalarımaya devam ettim. Okumaya dalmışım epey vakit geçmiş tabi saatime baktığımda ders vaktim yaklaşmıştı. Ama bir saatlik de olsa güzel bir vakit geçirmiştim. Hepsini okuyamadığım derginin içim rahat etsin diye son sayfasına şöyle bir göz attığımda Orhan Veli; tüyden hafif olurum böyle sabahlar, karşı damda bir güneş parçası, içimde kuş cıvıltıları şarkılar, sanırım ki

böyle günler hep güzel gidecek... Benzer hislerle ayrılmıştım o gün sabah öğretmenevinden. İşte o günden bir ay sonra büyük deprem yaşandı ve ağır hasar alan öğretmenevi bir süre sonra yıkıldı. 1990'larda zamanın şartlarına göre oldukça lüks yapılmış bu öğretmenevinde; konakladığım zamanlar oldu, yemek yediğim zamanlar oldu, çay içtiğim zamanlar oldu, misafir ağırladığım zamanlar oldu, hatta yeri geldi lokalinde maç izledim, yeri geldi kuaföründe tıraş da oldum... Ancak bu bir saatlik son ziyaretime ait öğretmenevi anılarımın kalıcı olmasını istedim. Çünkü Kahramanmaraş'a yıllarca hizmet etmiş olan Öğretmenevi depremde ağır hasar almıştı. Depremden 3 ay sonra da bütün benzer anılarıyla birlikte bizlere veda ederek yıkıldı gitti!

Dr. Nurullah KILINÇ
Öğretmen
Nuri Pakdil Bilsem

Türkiye'nin 6 Şubat 2023 tarihinde yaşadığı Kahramanmaraş merkezli asrın deprem felaketi üzerinden tam iki ay geçmişti. Geçici bir süre Mersin'de kaldıktan sonra artık evine dönüş kararı almış ve o gün deprem sonrası ilk kez evine girecekti. Apartman kapısının şifresini girdikten sonra, asansöre bindikten sonra ikinci katın tuşuna basarak katına çıktı. Bu arada depremden sonra ilk defa evine gireceği için çok garip duygular içerisindeydi. Yabancı gibi hissettiği kendi daire kapısını açmak için anahtarını yerleştirip yavaşça çevirdi. O anda evde kendisini neler beklediğini bilmediği için olası sürprizlere karşı heyecanlı tedirgindi. Evin koridorundan başlayarak bir dedektif gibi etrafı incelemeye başladı. Bir yandan da o gece neler yaşanmış olabileceğini hayal etmeye çalışıyordu. Duvardaki çatlaklar ve yere düşmüş kartonpiyerler dünyanın en büyük ikinci fayının devamı olan Doğu Anadolu fayının, beş yüz yıllık suskunluğunu bozarak kükrediği anlamına gelmekteydi. Öyle ya bu fay aslında Türkiyeden Mozambik'e kadar uzanan ve 6.000 km uzunluğundaki Doğu Afrika Rift hattının devamıydı. Depremle ilgili şimdiki kadar yaptığı dersler, çalışmalar, projeler vs beyninde dönüp duruyordu. Beklenen büyük depremin çok şiddetli olacağını ve bu yıllarda olacağını tahmin ediyordu. Kendi kendine 'biliyordum böyle olacağını' diye acı acı ve çaresizce mırıldandı. Kafasındaki bu düşüncelerle ilk önce çalışma odası olarak kullandığı evin salonunu görmek istedi. Salonun kapısını açtığı anda sağ taraftaki bilgisayarının yerli yerinde durduğunu gördü. Bu durum bir nebze içini rahatlatmıştı ki; kafasını sol taraftaki kitaplığına çevirdiğinde ne görsün? Altı bölümden oluşan kitaplığının sadece en soldaki küçük bölümü çalışma masasının üzerine kapaklanmış haldeydi. Ancak kitaplığın diğer bölümleri yerli yerinde duruyordu. Devrilen bölümün en üstünde bulunan Kuran-ı Kerim ve Atatürk baskılı Kütahya çinisi yerlerdeydi. Hemen toparlamak için önce masanın üstüne kapaklanmış kitaplığı doğrulttu. Özenle düzenlemiş olduğu kitaplığın yukarı raflarında Türk klasik romanları alt raflarında ise Kahramanmaraşlı şairlerin ve yazarların yazdıkları eserler bulunuyordu. Bunların çoğunluğu Maraş Edebiyat Sanat Derneği üyesi olan ve yakinen tanıdığı yazarlara ait kitaplardı. Daha önceden birçoğunu okumuş olduğu bu kitapları yerden tek tek toplamaya başladı. Bu arada eline aldığı tüm kitapları dikkatle inceliyor ve bir elinin avuç içiyle de okşar gibi bir hareketle tozlarını siliyordu. Kitapları aynı düzende yerleştirmek istediği için iş biraz uzuyordu. 'Kitaplığım çok düzenli olmalı ki; hangi kitap nerde ise elimi attığımda hemen bulmalıyım' derdi, her zaman. Bu arada eline aldığı her kitapla ilgili zihninde bir şeyler tekrar oluşuyordu. Her kitaba baktığında kitapların hem içerikleri hem de yazarları ile yaşadığı anılar bir film şeridi gibi gözünün önünde canlanıyordu. Zekeriya Çakabey kitapları, Mehmet Işık kitapları, Tahir Görenli'nin 'Yunus da bizim' kitabı, Necdet Ekici o güzel öyküleriyle dolu kitapları, Ömer Gündoğan'ın Hayata Dair Şiirleri, Vildan Çelik, Mehmet Gören kitapları, Abdulhakim Eren, Ali İhsan Kekeç ve diğerleri... Derken bir süre sonra eline Ali Avgın'ın 'Germanicia Güzeli' adlı kitabı geldi. Öyle ki; bu kitap ilk çıktığında sosyal medyada görmüş ve hemen almalıyım diye düşünmüştü. O yüzden mutlaka okumalıyım diye düşündüğü bu romanı, Kahramanmaraş kitap fuarında 22 Ekim 2021 tarihinde yazarın kendisinden imzalı olarak almıştı. O kadar sürükleyiciydi ki roman hakkında yanılmamıştı. Tamamını bir günde hiç elinden hiç bırakmadan bitirmişti. Okuduktan

sonra fazla zaman geçirmeden fuarda yazarla bir araya gelerek kitap hakkında uzun uzun sohbet etmişti. Bu kitabın sonunda ilginç bir şekilde hatırlıyordu ki 2.000 yıl önce Germaniciada deprem oluyordu. Kitapta geçenlere göre sır dolu hayatları, sanatçı ruhları ve efsane aşkları ile kaybolup gidiyordu bir Roma şehri. Yazar aynen kitabında yazmış olduğu gibi böylesine büyük bir sarsıntıyı ve acıyı bizzat kendisi de yaşamıştı. Tek tesellisi ise canının sağ olmasıydı. Bu ilginç tarihi tesadüfün de etkisiyle yaşamın kaybeden yakınlarını ve on binlerce canı düşünürken dalıp gitti. Neden sonra kendine geldi ve yazarla ilgili olarak 'daha güzel kitaplar yazacaktır inşallah' diye mırıldandı. Kitapları toparlamaya kaldığı yerden devam ediyordu ki, eline Oğuz Paköz'ün 'Taçlı Küçük Canavar' kitabı geçti. İşte o zaman daha da çok sarsıldı. Çünkü onun mekânı da çoktan uçmağ olmuştur diye düşündü. 'Türkçeyle bilge olurum, eren olurum, adam olurum' diyen Oğuz ağabey edebiyata ve Türkçeye gönül vermiş bir tıp doktoruydu. Bu kitabında Covid döneminde özel hastanede yaşananları anlatıyordu. 'Kurtlar Köyünün Görkemlisi' kitabında 1960'ların Maraş'ında köy ve şehir yaşamını okuyucularına anlatmıyor adeta yaşatıyordu. 22 Yıllık 'Alkış' dergisinin genel yayın yönetmeni ve her şeyiydi o. Bir toplantıdan sonra yanına gelerek 'Hocam Afşinli şairleri sen yaz!' dediğini hiç unutmuyordu! Sonra, Yaşar Alparslan kitapları geldi önüne, onları yerden alırken de içi adeta cız ediyordu. Çünkü zihninde canlanan koca yürekli bir adamdı. Geçmiş arayan, araştıran, adeta geçmişten gelmiş gibi biriydi. Yüreği Allah aşkı ve memleket sevgisiyle dolu çok çalışkan ve üretken biriydi. Osmanlı Türkçesi ile yazılmış belgeleri çevirmeye ömrünü adanmış nevi şahsına münhasır biriydi o. Kendine ait büyük bir kitaplığı olan yazara Maraş'ın hafızası da denilirdi. Akademi, bürokrasi ve iş dünyası ile arası çok iyiydi. Kitap fuarında yeri her zaman başköşeydi. Çay içmeden sohbet etmeden o stanttan geçilmezdi. Hatta arada bir 'Benim Divanlı Camiinin yanındaki yerime gel oturalım' derdi. 'Beni ziyarete gelmiyorsun!' derdi, 'çocuğum nerelerdesin hiç görünmüyorsun' derdi, hasılı güzel insandı. Zihninden tüm bunları geçirirken senin de mekânın cennet olsun diyerek gözünden düşen iki damla yaşı sildi...

Dr. Nurullah KILINÇ
Öğretmen
Nuri Pakdil Bilsem

6 Şubat Pazartesi okullar açılacaktı.
Akşam bir haber geldi.
Elbistan'da okullar yoğun kar yağışı nedeniyle tatil.
Keratalar hepiniz bayram etmişsinizdir.
Yaşasın diye sevinç çığlıklarınızı duyar gibi oldum.
Haaa dedim. Öğretmen arkadaşlar siz de sevinmişsinizdir, bilmiyorum sanmayın.
O gün sabaha karşı ne oldu ki bütün Elbistan sokaklara döküldü?
Yine de okulumuzu açtık.
Siz geldiğinizde üşümeyesiniz diye okulumuzu sıcacık yaptık.
Ben anlamadım çocuklar öğleyin ne oldu hatırlayan bilen var mı?
Zaman durdu, her yer toz bulutu çığlıklar, feryatlar!
Sahi ne oldu çocuklar ben rüya mı gördüm?
Yoksa siz de mi aynı rüyayı gördünüz?
Ve uyandım biz neredeydik?
Ambulanslar, itfaiyeler nereye gidiyorlar, öğrendiniz mi?
Anladım, birkaç gün daha okuldan yırttınız.
Pazartesi okul açılacak dedim. Kimse aldırış etmedi.
Çocuklar kusura bakmayın zil çalamadım.
Törene geç kalmayın! Koşun çocuklar koşun!
Nedense servisler gelmedi.
Siz de gelmediniz, öğretmenleriniz de gelmedi.
Yoksa bir şey mi oldu?
Bir şey oldu da bana niye haber vermediniz.
Haberiniz olsun, gelmeyenleri yok yazacağım.
Öğretmenleriniz de bilirler, okula izinsiz gelmemenin ne olduğunu.
İyi ki gelmediniz, okulu ısıtamadım, suları akıtamadım.
Ben bunları yaparsam gelirsiniz değil mi?
Sizin için yemekler yaptırдым.
Okul bahçesinde kamp ateşleri yaktırдым.
En sevdiğiniz atıştırmalıkları, içecekleri hazırladım.
Siz yine de gelmediniz yoksa bana mı küstünüz
Biliyorum küsmezsiniz Müdür Amcanıza.
Şaka yaptınız değil mi? Canınız sağ olsun.
Size hazırladıklarımı kocaman kocaman amcalar teyzeler aldı.
Olsun siz gelin, ben yine hazırlarım.
Çocuklar, onlarca yüzlerce eski öğrencilerimiz arayıp;
Nasılınsınız öğretmenim iyi misiniz diye soruyorlar.
Ben de düşünüp düşünüp Elbistan gibiyim diyebiliyorum.
Zeynep sana söz vermiştim.
Akşam öğretmenle birlikte çay içmeye gelecektik.
Öğretmenin hep sözünde dururdu ama...
Senin tarif ettiğin eve gittim, bulamadım.

Yanlış mı geldim? Her yer sessiz ve karanlık.
Seslendim “kimse yok mu”, “sesimi duyan var mı”?
Herhalde evde değildiniz.
Zeynep'im üzülme benim evde de sesimi duyan yok.
Söz veriyorum Müdür Amcanın senin elinden çay içecek.
Çocuklar, bugün öğleden sonra okul takımı seçmeleri yapacağım.
Gelmeyen takıma giremez.
Yine şampiyon biz olacağız.
Kuzucuklarım okula gelirsiniz size söz:
Dersler kısa, teneffüsler de istediğiniz kadar.
Her gün beden dersi yapılacak o kadar.
Teneffüslerde erik dalı çalıp birlikte oynayacağız.
İstediğiniz kadar çığlık atabilirsiniz kızmayacağım,
Yeter ki gelin çok özledim.
Belki gelirsiniz diye geceleri de okulda bekliyorum.
Bir haberim var çocuklar:
Suriyeli Emin Amcanız var ya bizler üşümeylem diye kalorifer yakardı.
Suriyeli Emin Amcanız iki aylık bebeği kucağında çokook uzaklara gitmiş.
Bu dünyaya sığmayan Emin mülkün asıl sahibine sığınmış.
Emin insan bir Allaha ısmarladık der, helallik ister.
Benim hakkım sana helal olsun.
Ne olur duyarsan sen de bizlere hakkını helal et.
Çocuklar öğretmenlerinize söyleyin.
Hani sene sonunda Müdür Amcanızı birlikte uğurlayacaksınız?
Bu kadar erken mi?
Şunu bilin ki Müdür Amcanız inattır.
Sizler gelmeden, vedalaşmadan gitmez.
Bir sırrımı paylaşacağım:
Benim bir torunum var Asya.
Dedeciğim “seni çok özledim”, “ne zaman geleceksin” diye mız mızlanıyor.
Bilmiyor ki binlerce torunum var.
Ne olur bu sırrımı Asya'ya söylemeyin.
O yine dedesinin biriciği olduğunu bilsin.
Bu kadar sohbet gevezelik yeter.
Artık beni gece gündüz bekletmeyin,
Okulunuza, sınıfınıza zamanında gelin.
Sakın geç kalmayın!
Söz veriyorum sizler gelmeden gitmeyeceğim.
Müdür Amcanız

FAİK TÜRK
Öğretmen
Elbistan Şehit Kemal Özdoğan İlkokulu

KARA GÖZLÜ GÜZEL ÇOCUK
(Deprem Şehidi Öğrencimiz İlyas Emircan Beyaz'a Ağıt)

Bildin de mi söyledin,
Söyledin de mi oldu?
Genç öleceğim derdin hep,
Ben zaten fazla yaşamam.
Sen ey sevgili,
Kara gözlü, güzel çocuk,
Kalbimize gözlerin kadar
Kara bir acı bırakıp gittin

Bildin de mi söyledin?
Yüreğimizdeki daraltıyla
Ve yoğun bir karaltıyla
Baş başa bırakıp hepimizi
Soğuk bir şubat sabahında
Ve gençliğinin baharında
Güler yüzünü de alıp gittin.

Söyledin de mi oldu?
Uygunun en tatlı yerinde
Ve rüyalar âleminde
Kendi ecelini çağırılmış olamazdın.
Sen ey sevgili,
Kara gözlü güzel çocuk
Geride koca bir enkaz bıraktın.

Oysa daha görececek günlerin vardı
Âşık olacaktın mesela
Annene bir gelin getirecektin
Askere gidecektin
Çocukların olacaktı
Senin gibi kara gözlü.

Ben sana bunları derdim,
Sen hep usulcacak güler
Ve ben genç öleceğim derdin.
Sen ey sevgili,
Kara gözlü güzel çocuk,
De hele bana
Bildin de mi söyledin?

Emine GÖZÜBOZ
MADO Akdeniz Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi
Türk Dili ve Edebiyat Öğretmeni

MARAŞ GAZELİ

Azîm zelâzile uğradı Maraş âfet yeridir
Gözyaşları seylâb oldu gönül hasret yeridir

Ne kaderden şikâyet ne tâlihten ne bahttan
Hânümansız kaldı millet kış kıyamet yeridir

Gece gündüz belli değil bir acâyib hâl oldu
Çoluk çocuk feryâd eder her yan zulmet yeridir

Mâbetler yerle yeksân devrildi minâreler
Müminler âh ediyor gayrı tesliyyet yeridir

Hâl-i pür-melâlini tasvire kelâm yetmez
Yükselmeli mâmûreler Maraş muhabbet yeridir.

M. Âkif GÜNDEŞ
Türk Dili ve Edebiyat Öğretmeni
MADO Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

MARAŞ'A AĞIT

Tarih altı şubat sabaha karşı
Maraş'ın feryadı kapladı arşı
Yataktan fırlayan kıyamet sandı
Yağmura karıştı kanlı gözyaşı

Yıkıldı yuvalar söndü ocaklar
Yürekler yaralı duymaz kulaklar
Maraş'ımdan haber vermez ulaklar
Viraneye döndü mahalle çarşı

Sade Maraş değil Hatay'a kadar
Bütün bölge enkaz altında yatar
Feryatlar figanlar yürekler dağlar
Toz duman içinde toprağı taşı

Çifte zelzeleyle yıkıldı şehir
Kader böyle imiş elden ne gelir
Tedbiri bozarmış muhakkak takdir
Can pazarı oldu her köşe başı

Evvela Pazarcık sonra Elbistan
Baştanbaşa harap şimdi Kırıkhan
Çoluk çocuk bütün millet perişan
Paylaştı Türkiye ekmeğı aşı

Merkez üssü Maraş yıkıldı dört yan
Yüreğe kor düştü kesildi derman
Afettede oldu yaşayan her can
Acıyla inledi kavim kardaşı

Böyle afet yaşanmamış cihanda
Binlerce can kaldı enkaz altında
Sağ olanın feryadını duyanda
Memleketi sardı yardım telaşı

Kara haber bütün yurda yayıldı
Asrın felaketi diye anıldı
Seferber olundu yara sarıldı
Gülizar edelim güzel Maraş'ı

Akif der ki sözün bittiğı yerdir
Acının tarifi nasıl bir şeydir
Güzel günler gelir Mevlâ'm kerimdir
Rabbimden dileğim dinsin gözyaşı

M. Âkif GÜNDEŞ
Türk Dili ve Edebiyat Öğretmeni
MADO Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

VAKİTSİZ

İslandık hepimiz enkaz yağmurunda
Beyaza döndü gökyüzü
Oysa hep mavi değil miydi?
Ezildi bedenler yığınlar altında
Beklemenin çaresizliği
Bir yükü sırtımızda.

Bütün umudumuz
Bir ele ulaşmaktı
Bir yüz görmek, bir ses duymaktı.
Hiç özlemediğimiz kadar özledik
Günü, güneş ışığını.
Ve bekledik
Hiç beklemediğimiz kadar
Sabahın olmasını.

Elbet bir gün ölecektik
Ama o gün bugün müydü?
Ölümün günü olmadığına
Zamansız olduğunu bırakıp gitmenin
Ve veda etmenin
Sevilene, sevgililere
Keşke önceden öğrenseydik.

Yağmur EKİZ
Öğrenci
MADO Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

O GECE!!

Bir deprem oldu o gece!
Acıyı tarif etmeye yetmez ne hece ne kelime ne cümle
Bir deprem oldu o gece!
Feryatlar sığmadı ne yere ne göğe ne arşa

Bir deprem oldu o gece!
Kan, toz, kir içinde kaldı o güzelim çehre
Bir deprem oldu o gece!
Sanki Cengiz 'in orduları girdi o güzel şehre

Bir deprem oldu o gece!
Maraş mezar oldu birçok ihtiyar, çocuk, gence
Bir deprem oldu o gece!
Sadece kader diyemeyiz, birçok ihmalkarlıklar var bence

Bir deprem oldu o gece!
Zengin, fakir bir oldu, muhtaç oldu bir dilim ekmeğe
Bir deprem oldu o gece!
Herkes kendi derdine düştü, yardım edemedi kardeş kardeş

Yıldırımoğlu bir deprem oldu o gece!
Arabalar döndü en güzel eve, villaya, köşke
Bir deprem oldu o gece!
Bütün sıkıntılar ittifak etti o gece!!

Mustafa AKGÖZ
Öğretmen
Ali Galip Çalık İlkokulu

ELBİSTAN'A AĞIT

Titredi Şar Dağı, boynunu büktü,
Herkesin hanesi başına çöktü,
Feryatlar, figanlar ciğeri yaktı,
Ağlayan anaya döndü Elbistan.

Binalar göçük, dışarı ayaz;
Örtüldü yağın karla bembeyaz...
Gayrı gelmez bu memlekete yaz!
Eksi on altıyla dondu Elbistan.

Kimisi canının derdine düştü,
Haber duyanlar her yerden koştu,
Gözyaşı sel gibi gözlerden taşıtı,
Yıkık viraneye döndü Elbistan.

İsmail Hoca'dan, muhtar Serhat'tan,
Kara haber geldi eş ile dosttan...
Utandır olduk nefes almaktan,
Koca bir kabristana döndü Elbistan.

Yükledik göçümüzü elde ne varsa,
Yalan oldu ev bark tapulu arsa,
Gayrı yokuz eş dost bizi ararsa,
Işıkların bir bir söndü Elbistan.

Hırsızlar doluştı sokak, caddene;
Görenler sövdüler yedi ceddine!
Seni talan etmek kimin haddine?
Sahipsiz yurda döndü Elbistan.

Ne büyük nimetmiş bir sıcak yemek
Bir dosta selamünaleyküm demek...
Bulamaz olmuştu su ile ekmek.
Hepimizin içi yandı Elbistan.

Terk ettik sılayı gözyaşı ile...
Dönüp arkamıza bakmadık bile!
Kalanlar Allah'a emanet ola,
Aklımız, fikrimiz sende Elbistan.

Ceyhan Nehrini, Köprübaşı'nı,
Göz bebeğın olan Pınarbaşı'nı,
Şimdiden özledik toprak, taşını...
Ne olur bir gün bize "Dön!.." de Elbistan.

Mehmet KARAHAN
Öğretmen
Elbistan Anadolu Lisesi

Seher vakti gelen karla boran,
Çarptı sineme zelzele figan.
Aradım kardaşı, yok mudur gören?
Yıkılıp üstüme çöktün Elbistan.

Bu nasıl felaket, nasıl bir tufan!
Kalmadı bir hane ayakta duran.
Kıyamet mi kaçır, birbirini soran?
Herkes derdine düştü Elbistan.

Nazlı akan Ceyhan'ım ağlar şimdi,
Söküldü yerinden dağlar şimdi,
Yas tutmadan gider sağlar şimdi,
Kabristan mı oldu üstün Elbistan.

Var mı âlemde bu acının dengi,
Yüzler toz duman beton rengi,
Nefse koşanlar bilmez cengi,
Kardeş kardeşe düştü Elbistan.

Sorma halimi, sanma iyiyim,
Ölmedim işte şimdilik diriyim,
Dağıldı her yanım Maraş gibiyim,
Terk edip gidene küstün Elbistan.

BÖLÜKBAŞI'm nerde emeklerin,
Her gün gönle bir dert eklerim,
Ayrılamadım burda seni beklerim,
Dostla bağımı kestün Elbistan.

Erdal BÖLÜKBAŞI
Öğretmen
Elbistan İstiklal İlkokulu

“06.02.2023 tarihinde Kahramanmaraş ili Pazarcık merkezli 7.7 büyüklüğünde ve Elbistan Merkezli 7.6 büyüklüğünde iki deprem meydana gelmiştir. 6'nın üzerinde 3; 5'in üzerinde 14; 4'ün üzerinde 66 deprem meydana gelmiştir.

Ayrıca afet bölgelerine 40'in üzerinde Vali, 158 Mülki İdare Amiri, 19 AFAD üst yöneticisi ile 68 il müdürü görevlendirilmiştir. Ayrıca, uluslararası yardımların koordinasyonu için 13 büyükelçi ve 17 Dışişleri Bakanlığı personeli bölgede görevlendirilmiştir.”

